

מהפכה של אהבה

תכנית רעיונית

הקדשה: לכל אבירות ואבירי האור שבשירות האהבה

מתאריך 21/9/12 כל חלק בתכנית זו יכול להיות מופץ מודפס/דיגיטלי לצרכים לא מסחריים בלבד.

זו יצירה חופשית ולא חלים עליה חוקי זכויות יוצרים פרט לשתי ההגבלות:
1. "מהפכה של אהבה" תוצג כמקור התוכן (עם קרדיט או בלי קרדיט למחבר).

2. שכפול אונליין של התכנית כולה או חלקה אפשרי כל עוד הוא כולל לינק לאתר LoveRevolution.co.il

תוכן העניינים

עמוד 3 פתיח

עמוד 7 פרשת דרכים

עמוד 19 חוק האחד

עמוד 26 לחלום בגדול

עמוד 31 אבירי/ות האור

עמוד 38 מסע בין עולמות

נספח קריאה מומלצת/ עמוד 50 חומר טוב

ההיסטוריה נכתבת בימים אלה ממש...

האם ליבן שומע את הקריאה?

לראשונה בהיסטוריה מתעורר דור שמחולל מהפכה מסוג חדש. מהפכה של אהבה.

מהפכה של אהבה היא רעיון שהבשיל. זמנו הגיע.
ואין בעולם דבר עוצמתי יותר מרעיון שהבשיל.

היא נולדה מתוך התפתחות תודעתית של אלפי שנים.
מתוך אבולוציה של התודעה האנושית.
יש מוכנות לאורח חיים מסוג חדש של חופש ואחוה.

זו התנועה הגדולה ביותר בעולם.
היא כוללת מיליוני אנשים שיוצרים עולם חדש.

זו מהפכה מסוג אחר מכל אלו שהיו לפניו,
כזו שמבוססת על ערכי האחדות, השלום והאנושיות.

הבחירה בידך להשתתף בעיצוב מציאות חדשה.

בני אדם בכל העולם מתעוררים ליצירת חברה חדשה,
שיסודותיה הן תרבות שלום ואמנות האהבה.

מה שאנחנו רוצים ליצור הוא את העולם היפה והטוב
שהלבבות שלנו מספרים לנו שאפשרי. עולם מקודש.

מה שאנחנו רוצים ליצור זו מציאות טובה בשביל כולם.
מציאות של שלום והרמוניה בין בני אדם ובין בעלי החיים והסביבה.

מה שאנחנו רוצים ליצור זה לא פחות מגן עדן עלי אדמות.

החיים שלנו יכולים להיות הרבה יותר טובים.

אנחנו יצורים אוהבים ביסודנו.

אבל המערכת לימדה אותנו כי אנחנו לא צריכים אף אחד. הרי אם זה שמגדל את האוכל שלי או מכין את הבגדים שלי או בונה את הבית שלי, אם מישהו מהם ימות אז פשוט נחליף אותו, ואם הם לא מחבבים אותי זה לא משנה כי אני אשלם למישהו אחר לעשות דברים אלו בשבילי. איבדנו את הקשר האנושי. האוטנטי. אמנם יצרנו נימוס ואדיבות חיצוניים, אך אלו מזויפים, כמו חיוך מזויף בלי לב מאחוריו, זו שחיקת האינטימיות.

יש לך כאלו מתנות לתת, הן חשובות, לכל אחד יש מה לתת. לכל יצור צומח, לכל בעל חיים, לכל אדם.

במשך זמן רב השכל שלנו סיפר לנו שאנחנו צריכים לדרוך זה על זה כדי לשרוד, להתחרות ולטפס אחד על השני כדי להגיע לפסגה, ושאהבה היא רעיון אידיאליסטי ולא מציאותי. אבל אני חושב שעכשיו יותר ויותר אנשים מתעוררים לאמת. האמת היא שאנחנו פה לתת. אנחנו מתעוררים לתשוקה הזו, להיות בן אדם אמיתי, או בפשטות שאנחנו אומרים - להיות בן אדם!

האמת היא שחיים מלאים ומוגשמים הם חיים של מישהו שנותן מעצמו באהבה לאחרים. זה עושה הגיון. זו הדרך לחיות.

הדרך ההפוכה סובלת ומפחדת. אם אתה לוקח ואתה מקמץ אז תהיה אומלל, לא משנה כמה כסף יש לך בבנק - בפנימיות שלך תדע סבל. אם אתה מכווץ את עצמך ומגן על מה שיש לך, לא משנה כמה מנעולים יש לך - בפנימיות שלך תדע פחד.

לא נולדנו לפחד ולסבול, נולדנו לחיות יחד, ולחיות טוב, וככל שהזמן עובר אז התודעה שלנו מבשילה כמו פרי שהגיע זמנו, וככל שהתובנה הזו מבשילה, השכל שלנו לא צריך עוד להילחם בחכמת הלב. שינוי תודעתי זה הוא אוניברסאלי, והוא מתעורר אצל אנשים שונים בדרכים שונות.

אהבה היא חוויה של רוחב לב, היא הרחבת העצמי באופן שכולל גם את האחר. המבנה החברתי-הכלכלי שלנו נפרד מהאחר, מתחרה בו, שלא נאמר נלחם בו לעיתים. האהבה הפוכה למבנים החברתיים שיצרנו. המערכת החברתית שיצרנו פשוט אינה אוהבת! לכן זו מהפכה מפרדות לאחדות, מאנוכיות לאהבה. מהפכה של אהבה.

מהפכה של אהבה היא מהפכה מסוג אחר. מהפכה שכולה אחדות וחמלה ורצון לכוון חיינו זה בזה בערבות ושותפות, לא כי זה מוסרי יותר, פשוט כי זה הטבע שלנו, ממילא חיינו כרוכים זה בזה. אנחנו משפחה אחת על כוכב אחד.

זו מהפכה מסוג אחר, כי אין נגד מי להילחם. אין מישהו רע, אלא רק אמונות מפוחדות שקשה להן להתקדם לעידן הבא של חופש, כך היה תמיד כשהתודעה הייתה אלימה וגזענית ובעלת דעות קדומות, ותמיד גם היו אבירים ואבירות של אור שתודעתם התעוררה, והם שמעו את קריאת הלב.

**אנחנו
האנשים
להם
חיכינו**

"ראה נתתי לפניך היום, את החיים ואת הטוב, ואת המוות, ואת הרע" - דברים ל'

אנחנו נמצאים על פרשת דרכים, כולנו, בין אם אנחנו מבינים זאת ובין אם לא. ברגע זה אנחנו מצויים בצומת של מודעות. צומת בין אור וחושך. שתי דרכים לפנינו מוליכות לחיים ולמוות.

אפשר לדמות צומת זו למלחמה בין הצד האנוכי לבין הצד האלטרואיסטי. האנוכיות שלך היא שורש כל רע. היא רוצח שקט, לכן זאת מלחמה לחיים ולמוות. כדאי תמיד לבחון שוב ושוב את המניעים שלנו, האם הם תואמים את טובת הכלל או לא. מהי האג'נדה שלך לעשות את שאתה עושה? האם המניע שלך הוא להביא תועלת לכלל, האם אתה משרת את הזולת? או אולי המניע שלך הוא לקחת לעצמך, כדי שיהיה לך יותר, ולא משנה מה קורה לאחרים?

אפשר לתאר זאת כמלחמה בין אור וחושך, אבל האמת היא שלא צריך להלחם בחושך, אלא להאיר את החושך. אם אתה מתמקד בחושך ונלחם בו הוא גובר. פשוט להדליק אור והחושך ייעלם. האם אתה יכול לבצע את האלכימיה שתהפוך את החושך לאור?

מציאות אנוכית

העולם חולה בפתולוגיה של אגואיזם - זו מחלה מדבקת ממש. מגפה. האם תבחר להיות חלק מהמחלה או מהתרופה? אם תבחרי להיות חלק מהתרופה יגידו לך שאת הזויה, אבל זכרי שמי שהזוי זה מי ששונא ומי שהיצר שלו אלים ומי שגיבוריו אלימים. מי שהזוי זה מי שמתהפנט שעות רבות כל יום מול מסך טלוויזיה או נרקב בעבודה שהוא לא אוהב. מי שהזוי זה מי שמסתכל על החיים ולא חי אותם באופן מלא.

זו פתולוגיה של לב סגור. העולם סגר את ליבו לאהבה. זה יוצר חוסר אמון, וחוסר אמון יוצר בדידות והיא מובילה לניתוק מעצמך. היום אנחנו מגיעים לשיא הניתוק, אנחנו מתחברים לכל העולם חוץ מלעצמנו, מתחברים לאינטרנט ולפייסבוק, לטלוויזיה או לפלייסטיישן, לדיוידי ולאיפוד, לכל העולם חוץ מלעצמנו.

יצרנו מציאות מטורפת שבה יש מלחמות ואלימות וניצול. שאנשים במתח ורצים סביב השעון להספיק דברים. יש מניפולציות ולאנשים לא אכפת כמעט זה מזה, אבל כן אכפת להם מחפצים שלא ילכו איתם לקבר. זו מציאות מטורפת שבה מחנכים ילדים לאמונות שלנו בשטיפת מוח ולא מטפחים יצירתיות. עולם שבו לא אכפת לי אם טוב לך אלא אכפת לי מעצמי קודם, מציאות מטורפת שמתאכזרים לבעלי חיים ולסביבה בחסות נורמה וחוק. זה מטורף שאנשים מאמינים שיש גבולות כאילו לא מדובר בסתם סימנים במפה. זה מטורף שאנחנו משלמים מיסים רבים כל כך, ועובדים קשה כל כך ובכל זאת סוגרים את החודש בדחוק.

עיצבנו את המציאות בכדור הארץ בדמותנו. המציאות החברתית-כלכלית-סביבתית היא אנוכית ומבוססת נפרדות. ברגע אנחנו מסרבים להשתנות. לא ברור איך עד סוף המאה הזו העולם יישא את העול של 9 מיליארד אנשים חסרי אחריות שמסרבים לשאת בתוצאות הבחירות שלהם. איננו יכולים להמתין עוד. דברים יכולים להשתנות.

מהי אחריות?

אחריות משמעה עיניים פקוחות לרווחה.
אם אנחנו בוחרים לא לראות, לעצום עיניים, אז נחוה כאב, וגם הוא באחריותנו.
לפקוח עיניים פירושו לשאול שאלות כדי לדעת את העובדות. לקבל את מה שבאמת נמצא במציאות,
ולא לראות רק את מה שאנחנו רוצים לראות.

האמת היא שכל דבר שאתה עושה או לא עושה משפיע על המציאות כולה.
האחריות כולה שלנו. זו בחירה חופשית, והיא בידנו.
עלינו להחליט אם להשלים עם מחשבות פסימיות על סוף קרב,
או לשנס מותניים, לצאת מאזור הנוחות וליצור עולם טוב יותר.
העולם הזה יכול להיות עולם בריא, שמח, מאושר, בקיצור גן עדן.

הכל נברא או נהרס בידי התודעה

תודעה היא המביאה אותנו לחשוב את מה שאנחנו חושבים ולעשות את מה שאנחנו עושים.
כל שינוי מהפכני אמיתי, בין אם אישי ובין אם כלל עולמי, הוא בעל שורשים תודעתיים -
כך בפוליטיקה, כך בכלכלה ובסביבה. הכל יכול להשתנות אם רק נשנה את דרך החשיבה.

תקומה אמיתית היא רוחנית, ערכית, ולכן אין טעם לפעול בחוץ אם אני לא חלק מהתהליך.
זה עקר אם אין לזה שורשים בפנימיות, וכל דבר שלא נולד מבפנים אינו נצחי ובר קיימא.
זו משמעות המשפט המפורסם של גנדי: "תהיה השינוי אותו אתה רוצה לראות בעולם".

הכח האמיתי שדוחף לשינוי הוא כוח של אחדות, זה שאין בו פילוג.
השיטה לעומת זאת מבוססת פילוג, מדינות מבוססות גבולות. משטרים מבוססי זרמים בקונפליקט.
דמוקרטים ורפובליקאים, קפיטליסטים וסוציאליסטים, שמרנים וליברלים.
הפוליטיקה היום מבוססת שליטה ולא שירות - עלינו לשנות את הקוד -
עולם אחד, משפחה אנושית אחת, כולנו אחים ואחיות.

אין שום דבר נפרד עלי אדמות, אין עץ בלי שורש.
באמת, האדמה שלמה ולא מבחינה בינינו, הים לא מבחין בינינו,
העצים והשמש והירח לא מבחינים בינינו, מבחינתם כולנו בני אדם.
אפשר לומר שהאדמה שייכת לבריא, ואנחנו רק אורחים פה, היא לא שלנו.
תרבויות ומנהגים הם דבר מבורך ומביאים מגוון של טעמים וסגנונות לעולם,
אך קשת הצבעים היא אחת, הסקאלה המוסיקלית היא אחת, גם כשהגוונים שונים הם. הכל אחד.

חשוב שנבין שהכל על פני כדור הארץ מקושר.
המערכת האקולוגית שלנו לא ניתנת לחלוקה, אין לה גבולות.
איפה שאתה נמצא יש לך השפעה על כל תבל.

"I'm starting with the man in the mirror, I'm asking him to change his ways,
and No message could have been any clearer: if you wanna make the world
a better place, take a look at yourself, and then Make A Change"
- Michael Jackson

"אי אפשר לפתור את הבעיות המהותיות של חיינו באותה דרך של חשיבה שבה היינו בשעה שיצרנו אותן"
אלברט איינשטיין

את הבעיות שאנו מתמודדים איתן כיום לא ניתן לפתור באותה דרך של חשיבה שעוררה אותן. אך על פי כן, בדיוק את זאת אנו מנסים לעשות. אנו נלחמים בעוני, בפשע, בבריאות לקויה, ובשאר המחלות של האנושות, באמצעות אותה חשיבה, כלומר באותם כלים ושיטות שיצרו את הבעיות מלכתחילה.

דוגמא לכך היא המלחמה של ממשלות בטרור באמצעות הגברת האבטחה. זוהי מלחמה בטרוריסטים יותר משהיא מלחמה בטרור. להשכים להרגם בטרם יהרגו אותנו. זה אולי יעלים טרוריסטים מסוימים, אך יעיר אחרים. לבטח זה לא יעלים את הטרור. אסטרטגיה זו דומה לניסיון לרפא יצור חי ממחלת הסרטן באמצעות הסרתם של תאים סרטניים מגופו. אם רצוננו לרפא גוף המייצר תאי סרטן, מוטב שנרפא את הגוף עצמו ולא נסתפק בהרחקת התאים הפגומים.

שינוי דפוס החשיבה המאפיין את האנושות כיום אינו חלום באספמיה; כבר היו שכמותו בתקופות שונות בהיסטוריה. בעבר ניתן לחשיבה חדשה זמן להתפתח. קצב השינוי היה איטי יחסית, ודורות חלפו עד אשר הלך הרוח בחברה הסתגל לתנאים המשתנים. כיום המצב שונה - התקופה הקריטית להסתגלות לחשיבה חדשה מצטמצמת לכדי תקופת חיים אחת.

מה שאנחנו באמת צריכים לעשות זה להחליף את התוכנה, לצאת לחופשי מפרדיגמות ישנות, להסכים לחשוב אחרת. לא להיכנע לדרך בה החברה מאורגנת וחושבת, ולחשוב שהחברה יכולה להיות בנויה אחרת. זה לא מאבק בין אנשים. זה מאבק על ערכים. החיים שלנו יכולים להיות יותר טובים! אם רק ננסה להיות חיים שמבוססים על דברים אחרים - אחווה, שיתוף, אכפתיות.

בשנים הקרובות תהיה חשיבות מכרעת לחשיבה חדשה ולפעולה חדשה. אמנם התמוטטות כלל-עולמית כבר נראית באופק, אך עדיין ניתן להגיע לידי פריצת דרך עולמית. כדי להשיג אותה יש צורך בחשיבה מסוג חדש, במהפכה בחשיבה.

"עולמנו מצוי כיום במצב קשה מאוד ומגמות שונות נעות בכיוון שגוי. אין זו הדרך ליציבות: זו הדרך לפערים חברתיים, לעוני, לחוסר איזון חברתי, לטרור, למלחמה ולחורבן. אולם עדיין לא ברור אם נתמיד בדרך זו עד סופה או שמא נבחר בדרך נאורה יותר. עלייה על דרך נאורה יותר אינה כרוכה בקשיים. כל שנדרש הוא דרך חשיבה שונה. אנו קרובים לסף התהום, ופירוש הדבר הוא שהדברים שאנו עושים עשויים להטות את הכף לכאן או לכאן. בחלון ההכרעות שלפני סף התהום, פעולות של קבוצות קטנות ואפילו של יחידים הופכות לחשובות ביותר".

- מתוך נאום הסיכום של כנס טוקיו "יוצרים ציוויליזציה חדשה" נובמבר 2005

יש בעולם מגמה עם מתח הולך וגובר של חוסר יציבות. חוסר יציבות כלכלית, חוסר יציבות חברתית, חוסר יציבות אקולוגית, חוסר יציבות ביטחונית, חוסר יציבות פוליטית וחוסר יציבות פסיכולוגית. אם יימשכו מגמות אלה, נעלה על מסלול התרסקות, אך עדיין איננו נמצאים ממש בנתיב ההתמוטטות. אם נתעורר כעת ונחוש עד כמה דחוף מבחינתנו להרגיש מחויבים לעתידנו המשותף, עדיין יהיה בכוחנו להסיט את עצמנו למסלול שיוביל לפריצת הדרך. עדיין יש בידינו זמן לכך. עדיין לא מאוחר מידי.

כמה דוגמאות לחוסר איזון וחוסר יציבות חברתית

- פונדמנטליזם אסלאמי מתפשט ברחבי העולם המוסלמי, תנועות נאו-נאציות ותנועות קיצוניות אחרות מתעוררות באירופה, וקנאות דתית מתפשטת בכל העולם.
- מידי שנה מתים בעולם כ-5 מיליון בני אדם. כעשרה אחוזים ממקרי המוות מקורם ב אלימות או מלחמה!
- מבנים חברתיים מסורתיים כמו התא המשפחתי מתמוטטים. במדינות המתועשות הולך וגדל הקושי לגדל ילדים בסביבה ראויה. שיעור הגירושים במדינות רבות עבר את ה-50%.
- האחריות להספקת ארוחות עוברת מן המטבח המשפחתי לתעשיית האוכל המוכן ולרשתות מזון מהיר.
- סכנה בשל אסונות העלולים להיגרם כתוצאה מתאונות גרעיניות ומדליפות באתרים של פסולת גרעינית.
- העושר והכוח הולכים ומתרכזים בידי מעטים, וגדלים הפערים החברתיים.
- ברוב הארצות העולם יש ירידה ביכולת האספקה העצמית של מזון, לצד הצטמצמות רזרבות המזון הבינ"ל.

לא הכל פסימי כמובן

- 4 מיליון עמותות/ארגונים אלטרואיסטים בעולם מהוות את התנועה הגדולה ביותר בעולם, ומוכיחות שהסולידריות והרעות בין אנשים חזקה מאנוכיותן של אומות.
- קוסטה ריקה בחרה בשימור וייעור על פני הצבא שאותו פרקה מנשקה.
- איסלנד חוקקה חוקה חדשה של אחווה אחרי עליית המפלגה החברתית ומפלגת הירוקים לשלטון.
- בבנגלדש מוחמד ינוס פתח את בנק גרמין שמלווה לעניים ושינה את חייהם של 150 מיליון אנשים.
- גאבון אוכפת כריתה סלקטיבית של לא יותר מעץ אחד לכל 10 דונם.
- בדנמרק מקימים יותר ויותר חוות רוח לייצור חשמל, ואנחנו לומדים איך להפיק אנרגיה סולרית מהשמש שנותנת בשעה אחת את כל כמות האנרגיה שהאנושות צורכת בשנה.

מטרת הכלכלה לפי הגדרה היא ליצור רווחה לאנשים. המצב הנוכחי הוא שלקומץ אנשים יש עושר, השפעה וחופש, בעוד הרוב המוחלט נוטלים בעול בשלוש צורות עיקריות - עבודה, חובות, או עוני. לרוב המוחלט אין שום יכולת השפעה בענייני העולם. חוסר איזון לא הוגן זה אינו יכול להתקבל עוד כנורמאלי! לכן, אנו עדים למחאות וזעקות שבר בתחום הצדק החברתי-כלכלי ברחבי העולם.

כמה נתונים שחשוב לדעת בהקשר זה:

- 20% מאוכלוסיית העולם צורכת 80% ממשאביו.
- למעלה מחצי מנכסי העולם הפיננסי נמצאים בידי 2% מבני האדם.
- 1 מכל 6 אנשים בעולם חי בסביבה צפופה ללא גישה למים, לסנטריה ולחשמל.
- למעלה ממיליארד בני אדם נוספים מוגדרים כיום כתושבי שכונות עוני.
- דו"ח העוני שפרסם המוסד לביטוח לאומי בישראל קובע שו מתוך 3 ילדים עני.
- אזורים מסוימים בעולם סובלים ממחסור בקרקע פורייה או מים ראויים, אך רובם נשכחים על ידי האומות העשירות יותר כיוון שאין להם ערך לתרום לכלכלת העולם.
- יצור בזבזני שאינו יודע שובע למשאבי הטבע כמו נפט, שמן, נחושת, זהב וכו'.
- כיוון שמשאבים אלו נמצאים במדינות מסוימות בלבד, ניצול או עימותים בין מדינות הן תוצאה בלתי נמנעת.
- למעלה ממיליארד אנשים מצויים בחרפת רעב, למרות שיש לנו את המשאבים והטכנולוגיה להאכיל ולגונן על כולם אם נרצה, זה רק דורש מוכנות לשנות סדרי עדיפויות.

השיטה של הבנק העולמי משקפת את הניצול והעוול ההזוי מכולם. היום, כמעט לכל מדינה בעולם יש חוב כזה שמצריך את הממשלות ללוות עוד, לבזבז פחות או להדפיס עוד כדי לעמוד בתקציב שלהם. כיוון שהכסף נכנס למחזור כחוב, הוא מחויב בריבית. כיוון שהכסף לשלם את הריבית אינו קיים, כי בסופו של דבר יש יותר חוב בעולם מכסף כך שאי אפשר להחזיר את החוב, אז נדרש חוב נוסף להחזיר את החוב ואיתו עוד ריבית. הגירעון המסחרי של ארצות-הברית עומד על למעלה מטריליון דולרים, ומדינות כמו יוון מכריזות פשיטת רגל, ואחרות מכריזות על קיצוצים בהוצאות הציבור. קיצוצים אלו משמעותם פיטורים ויצירת אבטלה והגדלת העוני. עבודה בשכר היא החמצן של המערכת. בלעדיה כל מה שנקבל הוא עוד חוב. מעגל האבטלה והחוב הזה יביא בסופו של דבר לקריסה כלכלית גלובלית.

גם ברמת המיקרו המערכת הבנקאית מבוססת עיוותים ערכיים רבים, ומשקפת את חוסר הצדק של יחסי המדינה למול האזרח. יש מי שיגיד שהבנקים שודדים את האזרח בתאוותנות לפי חוק מדי יום ביומו. הדוגמא הבולטת ביותר לכך היא העמלות. בישראל, באמצעות מאות סוגים שונים של עמלות (ספר עמלות הבנק נפרס לאורך 80 עמודים) גורפים הבנקים לכיסם 14 מיליארד שקל בשנה. גם הקידמה האנושית נחנקת מהעלויות.

מחקרים טהורים או חוקרים נועזים נוטים להתעלמות או חוסר במימון אלא אם הם רווחים. מקצוענים מיומנים או אנשי מקצוע נמשכים למשכורות נדיבות לפיתוח מוצרים ריווחים אך בזבזנים. המצאות חדשות שוקעות תחת חוקי פטנטים שמעכבים המשך פיתוח, וחברות מנסות להגן על המותג שלהם ורווחים עתידיים על ידי תכנון מכוון של מוצרים אשר אינם מתאימים לטכנולוגיה של מותגים אחרים.

המגפה של המאה העשרים ואחת היא מגפת הדיכאון. נתוני ארגון הבריאות העולמי קובעים שכל אדם רביעי יסבול ממחלה על רקע נפשי במהלך חייו. הצפי הוא שעד שנת 2020 יעמדו הדיכאון במקום השני בשורת התחלואים באנושות.

הדיכאון הוא הגורם המרכזי להתאבדויות. מדי שנה בשנה כ-20 מיליון איש מנסים לשים קץ לחייהם. ניכרת בעולם מגמה ברורה של עלייה בתופעת ההתאבדויות בכלל, ובקרב ילדים ובני נוער בפרט. משרד הבריאות בישראל קבע שהתאבדויות הן סיבת המוות השנייה בהיקפה בקרב ילדים ובני נוער.

העושר אינו מביא לאושר. מחקר של פרופ' דניאל כהנמן הישראלי, זוכה פרס נובל לכלכלה דגם את מצב רוחם היום-יומי של אנשים ולא מצא הבדל משמעותי בין עשירים לעניים. יתרה מזאת, נמצא שמצבי רוח שליליים כמו כעס שכיחים יותר בקרב עשירים.

אז למה אנחנו בדיכאון?
תשובה במילה אחת - סטרס. (דחק - STRESS).
אנשים בסטרס בגלל שהם צריכים לסגור את החודש, אבל לא רק.
גם מוות, גירושין, כליאה, מחלה, נישואין, פיטורין, לידה, קשיים בחיי המין, בעיות בעבודה ועוד.
המציאות הפוסט מודרנית נותנת לנו שפע סיבות להיות בסטרס.
רוב המחלות קשורות במתח הנפשי (Stress Related) זאת משום שמערכת החיסון הראשונה להיפגע.
מעל 50% מהפונים לרופא מגיעים עם תסמינים הקשורים לסטרס (כאב ראש, הפרעות בשינה, חולשה וכו').

התגובה הראשונה של סטרס היא תוקפנות בין אם אקטיבית-אגרסיבית ככעס או פאסיבית-אגרסיבית כתסכול. דרך להתמודד עם הסטרס היא ע"י פיצויים כמו עישון, טלוויזיה, אוכל, לכסוס ציפורניים, אוננות, התמכרויות וכיו"ב. התגובה השנייה היא הדיכאון, שכן אנחנו מדכאים את אנרגית החיים, את השמחה והתשוקה לחיים מלאים.

זה מרוץ ההצלחה, ההישג, התחרות והעבודה שגורם לנו למתח. אנו רצים להצליח בתוך המערכת שאליה נולדנו ואותה התחנכנו לשרת. אנחנו רצים ורצים. אפשר שזו הסיבה שאנו נקראים Human Race. נפשנו לא יודעת מנוח.

אנחנו עדים לעלייה בדיווחים על אלימות ופשיעה. משטרת ישראל מדווחת כי נפתחים למעלה מעשרת אלפים תיקים נגד הורים שהתעללו בילדיהם מידי שנה. מערכת החינוך חסרת אונים ומצויה בשפל, והאלימות והפשיעה בקרב בני הנוער גואים, כאשר 90% מקרב התלמידים בישראל מדווחים שהיו עדים למעשי אלימות בחצרות בתי הספר.

צורה אחרת של אלימות היא נהיגה פושעת ולא אחראית. ישראל נמצאת במקום הראשון בעולם בשיא שלילי למספר תאונות דרכים ביחס לנפשות.

הגישה הנוכחית לטיפול באלימות היא על ידי אכיפה וענישה, כאשר זה כמובן לא עוקר את הבעיה מהשורש. אלימות נגרמת ממח נפשי ומתסכול, שנובעים בין השאר מפחד. לכן, מה שאפשר לעשות הוא לחנך לאחדות, לשלווה ולרוגע. זה ירפא את המחלה ביסודותיה. האלימות היא סימפטום של מערכת אלימה ואנוכית. המערכת האנוכית דורסנית ויוצרת מתח נפשי, וכל עוד יהיה מתח תהיה אלימות.

השיא של אלימות הוא מלחמה. כל עוד משרתים את המערכות הכלכליות והבירוקרטיות ואת המבנים הפוליטיים והתעשייתיים שייצרנו אז צריך להגן עליהן. כשרוצים להגן על המבנים האלו מגיעים אליה, למלחמה. אם נבחר למשל לחלוק ולשתף את אוצרות הטבע האנושי לכל המין האנושי, לא תצטרך מדינה עשירה בכאלו להגן על עצמה, אבל ברגע שאנחנו חומדים לעצמנו אוצרות אלו נצטרך חומות וגבולות ונשק מזוין.

כבר למעלה מעשור עולות ברציפות הוצאות הביטחון העולמי וב-2011 הן עלו לסכום של כ-1.4 טריליון דולר. תקציב משרד ההגנה האמריקאי לבדו היה 636 מיליארד דולר! זה כסף שאנשים עובדים בשבילו, זו האנרגיה של אנשים. קולטים מה אפשר לעשות בזה לרווחה? מה אפשר לעשות בזה לתרבות? לקידמה? לחינוך? לבריאות? למדע? לאמנות? קולטים את הבזבוז?

המקובל בעל הסולם התריע בערוב ימיו שאם לא יחול שינוי דרסטי בנתיב האגואיסטי שבו צועדת האנושות, היא תמצא את עצמה מעורבת במלחמת עולם שלישית, שבהן ייעשה שימוש בפצצות אטום ובפצצות מימן, ורוב אוכלוסיית העולם תיכחד. גם איינשטיין אמר "אינני יודע במה ישתמשו במלחמת העולם השלישית, אבל אני יודע במה ישתמשו במלחמה הרביעית - באבנים!". לצערנו הרב, כיום דבריהם נראים ממשיים מתמיד.

החזון של כולנו טוב שיהיה - עולם חופשי מסטרס ומאלימות.

בעולם של המאה ה-21 בעלי חיים לא נתפסים כבעלי ערך וזכויות, אלא כרכוש הנמצא בבעלות האדם. למעשה, רוב האנשים לא יחשבו על תעשיית הבשר כעל אלימות, וכל קשר בין הפרסומת החדשה של מאמא-עוף עם הלוגו האבסורדי של התרנגולת שמחייכת לשיח על אלימות יראה להם תלוש.

מיליארדים של בעלי חיים מנוצלים בחסות האינטרס האגואיסטי האנושי מידי שנה, בסבל ובאכזריות שלא תאמן. אל לנו להתייחס לבעלי החיים כאמצעי, אלא כמטרה בפני עצמה. מטרה מקודשת של חיים.

מבשר ביצים וחלב, דרך עור, פרווה, ניסויים בבעלי חיים, צמר, נוצות ופוך, בידור בקרקסים בספארים צפארים, דולפינים ולווייתנים בשבי בדולפינריומים, סוסים וחמורים למשא ואלתזכן, קופים לניסויים פסיכולוגים, ועד שטיחים ושמכות וראשים של צבאים, תעשיית בעלי החיים היא דבר שכזה - כתם אדום מדם בהיסטוריה של האנושות.

בעל חיים תמים שנולד בטבע הפראי לא יודע לאיזה אושר הוא זכה ביחס לאחיו. היום רוב בעלי החיים עלי אדמות מיוצרים כמו מוצר ישירות לתוך חוות של בקר וצאן, לתוך לולים, לתוך בתי גידול ימיים או חוות פרווה. רוב הפרות עלי אדמות לא רואות בכלל כרי דשא, ורוב התרנגולות עלי אדמות לא זוכות לשוטט בכלל חופשי, הן נולדות לתוך לולים ומוכנסות במהירות לתוך כלובי סוללה.

אנחנו נתונים לשיטיפת מוח אדירה, יש מי שמרוויח מזה שבעלי החיים יהיו מוצר. יש פה אינטרס. מיליארדים של דולרים יש בתעשייה הזו. יש לבעלי החיים חשיבות כלכלית אדירה. בכל מה שנוגע לבעלי חיים, רוב בני האדם הופנטו לתוך אשליה שזה לגיטימי ולא רואים בכך אכזריות. ככל שהאנושות מתבגרת והתודעה מבשילה יותר ויותר אנשים נעשים מודעים לזכותם של בעלי החיים לחיות. אולם, הכוח הכלכלי של בעלי האינטרס, מפעיל את כל משקלו על שיווק הנירמול של תעשיות בעה"ח.

הגיון ושכל לא יעבדו פה. רק לב. אנשים רבים שהם ממש סמלי האנושיות והלב נמנעו מפגיעה בבעלי חיים והיו צמחוניים או טבעוניים מסיבות של לב, או כמו שהחכימו לומר אלברט איינשטיין: "בעלי החיים הם חבריי, ואני לא אוכל את חבריי", וזוכה פרס נובל לשלום אלברט שוויצ'ר: "זוהי האמפתיה האנושית כלפי כל היצורים החיים שהופכת בן אדם לבן אדם באמת", עמנואל קאנט טען "אנו יכולים לשפוט את ליבו של אדם על פי יחסו לבעלי חיים", וכמוהו חשב פול מקרתני ש: "אם קירות בתי המטבחיים היו עשויים מזכוכית כולם היו הופכים לצמחונים". הפילוסוף הגאון פיתגורס גרס שכל עוד בני אדם אוכלים חיות, הם ימשיכו להרוג אחד את השני, וטבע את הפתגם: "מי שזרע את זרע הרצח והכאב לא יוכל לקצור שמחה ואהבה לעולם" וגם גנדי אמר ש"גדולתה של אומה נמדדת ביחסה לבעלי החיים" ולמול אמירות שכאלו כדאי לעצור לחשוב ולהרגיש.

בחמישים השנים האחרונות בשונה מכל ההיסטוריה בת חמישה מליון השנים אנחנו במצוקה למול איתני הטבע. עד שנת 2050 למעלה מרבע מהמינים על פני כדור הארץ ייכחדו. זה קצב הגדול פי אלף מהקצב הטבעי. מדובר ביונק אחד מ-4, ציפור אחת מ-8, דו-חי אחד מ-3. שלושת רבעי שטח הדגה כבר מוצו ונכחדו.

להלן נתונים סטטיסטיים שמספקים אונסק"ו, ארגון המזון והחקלאות וגופים בין-לאומיים שונים:

מים: אך לפני 50 שנה לא הייתה בעולם שום מדינה שעמדה בפני מחסור משווע במים. כיום כשליש מאוכלוסיית העולם חיה בתנאים כמעט קטסטרופליים, 5000 אנשים מתים כל יום כתוצאה משתיית מים מזוהמים. בשנת 2025 שני שלישים (!) מהאוכלוסייה יאלצו להתמודד עם מחסור מעין זה. המצב החמור ביותר ישרור באפריקה, במזרח התיכון ובאסיה הדרומית והמרכזית.

אדמה: האדמה באיכות המתאימה לחקלאות לפי הערכות ארגון המזון והחקלאות של האו"ם היא כ-30 מיליארד דונמים, זוהי האדמה הזמינה לגידול יבולים, זהו, לא יותר, 4.3 דונמים בממוצע לכל אדם. זהו משאב יקר ערך, הנדרש נאשיות בעבור צורכי המזון של האוכלוסייה ההולכת וגדלה. ברחבי העולם מאבדת האנושות מדי שנה בשנה בין 50 ל-70 מיליון דונם של אדמה הטובה לגידולי יבולים, אם ימשך תהליך זה, כשלושה מיליארד דונם יאבדו תוך כמה עשורים וישארו 3 דונמים בממוצע לכל אדם. כדי להבין את המספרים אציין שכדי לספק כיום את צרכיו של אדם מערבי טיפוסי נדרשים כ-50 דונמים.

אוויר: חמצן בשיעור של 7% מנפח האוויר הכולל אינו מאפשר חיים בני-קיימא. כרגע, תכולת החמצן באטמוספירה צונחת ל-19% מעל האזורים הצפופים ויורדת ל-12% מעל הערים הגדולות. רמה זו אינה מספקת לשמירה על תפקוד מלא של תאי הגוף, של האיברים ושל המערכת החיסונית. העדר חמצן מספיק מנפח האוויר הכולל גורם למחלות כמו סרטן ומחלות ניווניות אחרות. ארגון הבריאות העולמי מעריך שכ-2.5 מיליון אנשים מתים מדי שנה מבעיות שנובעות במישרין מזיהום אוויר.

האקלים: שינויים בהרכב הכימי של האטמוספירה מעוררים שיבוש במאזן האקלים גופים בינ"ל מוערכים כבר פרסמו דו"חות ובו צוין שהגענו לנקודת האל-חזור, אותה נקודה קריטית בה הביוספירה לא מסוגלת עוד לווסת עצמה. בסיביר, החל הקרח להימס לראשונה מאז עידן הקרח וזאת על פני מיליון קילומטרים רבועים! מדף הקרח הצפוני איבד שלישי מגודלו תוך 30 שנים (הקצב הכי פסימי שחזו לפני 10 שנים), אם הוא יימס יש לזה שתי משמעותות - גם נאבד את מאגר המים המתוקים שנמסים למים המלוחים, וגם גובה פני הים יחייב נדידת עמים מאזורים מסוימים ונטישת ערי החוף הגדולות, מה שיצור כ-200 מיליון פליטים! לכן נחתמה ברית בין עשרות מדינות שהפכה את אנטרקטיקה לאוצר של האנושות. כרבע מיערות הגשם נכרתו ופינו מקומם לשדות סויה ש-95% מהם מיועדים להאכלת בקר וצאן בחוות לתעשיית הבשר - שהיא התעשייה המזהמת ביותר בכדור הארץ, והאחראית העיקרית להתחממות האטמוספירה.

הבורות לגבי הנושאים הסביבתיים

בישראל וברחבי העולם מתעסקים בנושאי כאן ועכשיו, באקטואליה. בישראל חצי מיליון איש יצאו בקיץ לרחובות גם בגלל המשבר הסביבתי, ורובם אפילו לא יודעים את זה! שאלת הצדק שמיליוני ישראלים שואלים את עצמם מדי יום, אפשר לפשט אותה ל "איפה הכסף?", אך כל דיון בענייני יחסי אדם וסביבה הוא בעצם דיון בכלכלה הגלובאלית ולהפך. למשל, העלייה הדרמטית במחירי המזון היא תופעה גלובאלית שנובעת מבצורות, שיטפונות, שריפות ענק ואירועי אקלים קיצוניים שפקדו את הכדור בשנים האחרונות. דוגמא אחרת היא העלייה במחירי האנרגיה שגורמים לעלייה במחירי החשמל והמים. הגיע הזמן להתעדכן: הסביבה נוגעת ישירות בכיס של כל אחד כרגע, זה לא רק עתידי, כאן ועכשיו וזה בוער.

המשברים בחברה, בכלכלה ובסביבה מאד מדאיגים, חלקם מסכנים את החיים על פני האדמה. בני האדם הם יצורים עדינים וכל שיבוש של דפוסי הטבע מאיים על קיומנו.

המשבר הוא לא של הטבע, הוא של יחסי האדם עם סביבתו. המשבר לא נובע מקיומה של חברת בני אדם, כי בני אדם התקיימו בכוכב הזה אלפי שנים בלי לייצר משבר סביבתי, וגם לא נובע מקיומה של תרבות אנושית, כי גם זו הייתה פה אלפי שנים בלי לייצר משבר סביבתי. המשבר נובע מחברה מסוימת ומתרבות שמייצרת אותה, החברה והתרבות שלנו.

אנחנו לא נידונו להשמיד את עצמנו! הכדור נמצא בידינו, מילולית.

אנחנו יכולים לבנות לעצמנו צורה אחרת של קיום (קיימות) ולהתארגן אחרת כחברה וכתרבות בצורה שתאפשר לנו לחיות חיים יותר טובים ונכונים. זה תלוי ביכולת החברה לייצר מנגנונים טובים ונוחים כדי לאפשר לאנשים לעשות שינוי מתקדם ביחס לסביבה, למשל, אם תהיה תחבורה ציבורית נוחה שתגיע לכל מקום ירד מספר המכוניות, אבל אם אתה גר במקום שהתחבורה הציבורית בעייתית אז לכאורה אין לך ברירה אלא להחזיק רכב.

הכל שאלה של סדרי עדיפויות והשקפת עולם. דוגמא אחת מיני רבות - אם מדינת ישראל תבחר להקציב כסף לתחבורה ציבורית חינוך בשעות הבוקר כדי להתמודד עם הפקקים בכבישים ועם זיהום האוויר אז היא תחסוך את הכסף הזה שכרגע הולך לטיפול בחולים שנהיים חולים לא רק בגלל זיהום האוויר אלא גם בגלל הלחץ והעומס.

לכאורה נשמע פשוט. אבל המציאות יותר מורכבת. הנזק שאנחנו עושים הוא לא טעות! לא ולא. יש דמות חברתית ליוצרי הנזק והם לא עושים שגיאות. הם בעלי אינטרס. הפגיעה הסביבתית אינה מקרית, היא נגרמת בגלל אינטרסים. לא אינטרסים לפגוע חלילה, אלא להרוויח לכיסם. לכן קיים קונפליקט וויכוח במציאות הסביבתית, והכי קשה למחוקקים להעביר חוקים סביבתיים. בישראל גם אין כמעט אכיפה, למשרד להגנת הסביבה יש פחות מ-400 פקחים שיאכפו את כל הארץ, זאת לעומת 15,000 פקחים של הרשויות המקומיות.

דוגמא לאינטרסים היא ההשבתה המתוכננת של מוצרים בעת ייצורם. מבחינה רוחנית זה לא הגיוני כלכלית לייצר מוצר שבאמת יחזיק מעמד ועדיף לתזרים המזומנים לייצר תוצרת מתכלה אשר תצטרך להתחלף בסופו של דבר למרות בזבוז המשאבים הטבעיים והזיהום שנוצר. זה יוצר תרבות של גדילה 'ללא גבולות' אשר אין לה אחיזה במציאות, בסופו של דבר פסולת זאת נערמת ומזהמת.

העולם שלנו במציאות לא בנוי על הסתכלות לטווח ארוך. מפעלים ותאגידים לא מתעניינים מה יקרה עוד 20 שנים לילדיהם, בטח לא עוד 50 שנה לנכדיהם. אלא מתעניינים מה הרווחים ברבעון זה.

אפשר להאשים אותם, אבל בואו ננסה תודעה חדשה, נסתכל בתוכנו, ונהיה כנים, ונבין שרובנו חשים בעלות ורכושנות לדברים, בעוד שעלינו להבין שהכל ניתן לנו בהשאלה. הכל ניתן לנו בהשאלה - הגוף שלנו, הרכוש שלנו, האנשים שבחיינו, ההישגים שלנו. אנחנו פשוט אפוטרופוסים של המתנות והאתגרים שקיבלנו. השאלה האמיתית שכדאי לפתח היא "איזו מורשת אנחנו נשאיר לדורות הבאים?". המתנה הנעלה ביותר שנוכל אי פעם לתת היא מה שאנחנו נשאיר אחרינו, זה החזון הנעלה ביותר.

"מעשינו היום יעצבו את ההתרחשויות של מחר,
וכאן, בתקופה זאת, בנקודת הכאוס הגורלית,
נבגשים העתיד של הגורל והעתיד של הרצון,
והרצון מאפשר לבחור בין אחד משני תרחישים,
בין תרחיש של התמוטטות לבין תרחיש של פריצת דרך.
מוטב לנו שניצור את העתיד האמיתי ולא רק נחזה אותו."

סר ארתור צ'רלס קלארק

מדען וסופר, מחבר הספר "אודיסיאה בחלל"

בנאום בקולומבו, סרי-לנקה, 1/2/2006

תיאוריית הכאוס מוכיחה שהתפתחותן של מערכות מורכבות כרוכה תמיד בתקופות של יציבות ושל אי-יציבות. אפילו תנודות קטנות במערכת מביאות לידי השפעות רחבות-היקף. זהו "אפקט הפרפר" לפיו אם פרפר מרפרף בכנפיו בקליפורניה, הוא יוצר תנודות אוויר זעירות ההולכות ומתעצמות, עד שבהגיען למונגוליה הן מחוללות סערה. שינוי אינו תהליך אקראי ובלתי צפוי, תיאוריית הכאוס מגלה ששינוי מתרחש על פי דפוסי התנהגות וחוקיות מוכרים. ארבעה שלבים יודעת כל מערכת:

גירוי <<< הצטברות <<< הכרעה <<< נקודת כאוס <<< התמוטטות או פריצת דרך

בנקודת הכאוס המערכת מעורערת והסטאטוס קוו לא יכול להתקיים והמערכת נוטה להתפתח לאחד משני כיוונים:
א. התמוטטות - יש התנגדות לשינוי, אלימות ומתח רב שאי אפשר לחיות איתו, ולכן המערכת קורסת.
ב. פריצת דרך - הלך הרוח מטה את ההתפתחות לעבר מצב מתאים ונוח יותר, הסדר מתאזן וקונה לו אחיזה.

אפשר להשליך את תיאוריית הכאוס על החברה ולראות איך מתקיימים ארבעת השלבים מאז המהפכה האחרונה, המהפכה התעשייתית, שהבשילה באנגליה במשך עשרות שנים בתחילת המאה ה-19:

1. **שלב הגירוי** - ההתעוררות הטכנולוגית. 1850-1960
2. **תקופת ההצטברות** - הצטבר חידוש טכנולוגי חדש, הידוע בשם "מידע". 1960-2007
3. **שלב ההכרעה** - הגלובליזציה המתקדמת טכנולוגיה ומידע שהצטבר נכנסת לשלב חדש ומאד לא יציב מבחינה חברתית, כלכלית ואקולוגית, תקופה קריטית של "חלון הכרעות", שבה עולמנו רגיש ביותר, זהו "חלון" של חירות חסרת תקדים להחליט על גורלנו. חוקרי מערכות מעריכים את חלון ההכרעות כחמש שנים: 2007-2012.
4. **נקודת הכאוס** - לפי מפתחי תיאוריות הכאוס אנחנו עכשיו מתקרבים לנק' הכאוס הקריטית שצפויה ב-2012. המערכת החברתית-כלכלית-סביבתית כל כך לא יציבה, אבל גם ברור שאי אפשר להחזיר את הגלגל לאחור, ואי אפשר גם לא לזוז, עלינו להמשיך לנוע. לפנינו מסלול המוביל להתמוטטות וגם מסלול של פריצת דרך. מסלול ההתמוטטות ידרדר אותנו לאסון פתאומי שאי אפשר לחזותו, מסלול פריצת הדרך יקדם אותנו דרך חשיבה חדשה וערכים מתאימים להתעורר לתודעה חדשה ובתוך כעשור יפציע עידן חדש על האנושות.

אם נשתנה ונהיה מודעים לכוח אשר בידינו, ואם נשכיל להשתמש בו בתבונה, נהיה אדונים לגורלנו. אנו חיים בתקופה של שינוי שבה עולם חדש מצוי בחבלי לידה.

אנו חיים בתוך מערכת כאוטית ומתקרבים למצב קריטי. עולמנו הפך להיות בלתי יציב מבחינה כלכלית, חברתית ואקולוגית. התעקשות על ערכיו ומנהגיו של העולם המודרני הרציונליסטי תעמיק את המשבר. העולם גווע - עמים, גזעים, תרבויות, זנים של יצורים אחרים, כדור הארץ, אלימות, מלחמות, תאונות דרכים, ניצול, סחר באנשים, רעב, זיהום, אכזריות אין קץ בבעלי חיים, שיעור ההתאבדות עולה, ואנחנו ישנים! בעצם השתיקה אנחנו מביעים הסכמה למצב הקיים, ואז האחריות היא גם שלנו. כל זאת כי אנחנו משועבדים לפחד שמא חיינו הקטנים יופרעו, משועבדים לאזור הנוחות שלנו. החיים מתנהלים על פני השטח, בזירה פרטית, ואנחנו מפנים גב לסבל שהמערכת שיצרנו יוצרת.

פרשת הדרכים לא נראית כמו צומת T אלא יותר כמו סף תהום. אנחנו על סף תהום, ופרשת הדרכים היא לחיים או למוות. מצד אחד ליפול ולהתרסק, סוג של "אפוקליפסה עכשיו" ומצד שני לעשות מעין פניית פרסה, אך זו לא חזרה אחורה כמובן, אלא יותר קפיצת דרך תודעתית לצד השני של התהום.

מדוע למודעות יש כוח רב כל כך? פשוט כי בחלון הכרעות אפילו "תנודות" קטנות יכולות לשנות את גורל המערכת. תנודה בדמותה של מודעות מפותחת יותר היא רבת עוצמה עד מאוד. במיוחד כשמתקרבים לנקודת הכאוס. מודעות מפותחת יותר פירושה חשיבה חדשה, והיא המפתח לעולם חדש.

כרגע, אנחנו עוד לא משנים את המודל. המחיר של פעולותינו גבוה, והציבור הרחב עדיין לא ער לכך. מהי דרגת המשבר המכרעת שבה יבינו אנשים את הצורך במהפכה ויהיו מוכנים לפעול למענה? מעורבים בכך גורמים פסיכולוגיים רבים שקשה לאמוד אותם ולכן קשה לחזות. המשבר נמצא על סף התרחשות, אך אין די בהבנה זו כדי לעורר את פעולות השינוי הנחוצות למניעתו. לא פעולות לטווח הקצר, אלא פעולות שתכליתן לחולל את המהפכה מהיסודות. יש לקוות שלא יהא עלינו להמתין לאסון שיהרוג מיליונים בטרם יתפתח בציבור הרצון לשנות כיוון. זו לא תקווה מתחסדת, אלא דחיפות עליונה. הצורך בהתעוררות אוניברסאלית הוא ממשי. לא עת ייאוש היא לנו. להפך, **עת העשייה**.

מהם סיכויינו להצליח? ממבט ראשון נראה כי הם רחוקים מלהיות טובים. נראה שאנחנו מצויים כבר במסלול ההתרסקות, או לפחות סמוך לו. למרות זאת, עדיין לא מאוחר מדי. כיום האחריות מוטלת עלייך ועלי ועל כל הסובבים אותנו. היא מופיעה בצורת אתגר. יותר ויותר אנשים מתעוררים לאבחן את הטרור המתעצם. אבל לפי שעה ההיענות שטחית ורחוקה להתמודד ברצינות ובכיף עם האתגר. כרגע אנחנו לא שוקלים אפילו לנקוט בפעולות המאיימות על הנוחות שלנו ושמשנות את דפוסי הסחף. כל עוד אנחנו עוצמים עין לסבל שיוצרת האדישות שלנו אנחנו אכזריים. עכשיו עלינו להתעורר ולעשות זאת באומץ. האתגר קורא לנו לפעול.

**אהבה עושה
פה מהפכה,
מרגישים?**

"We're ONE, but we're not the same" - Bono
"שִׁמְעֵ אֱלֹהִים ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד" - דברים ו'

התבוננות בטבע מלמדת אותנו שכל הגופים החיים בנויים על פי עיקרון אחדות - חוק האחד. תאים בגוף חי מתחברים זה לזה על ידי נתינה הדדית למען החיות של הגוף כולו. כל תא בגוף מקבל את הדרוש לקיומו, ובכל כוחותיו דואג לכללות הגוף. כל פעולותיו של התא - תחילתה והפסקתה של חלוקת התא, רכישת התמקצעות, תנועה לכיוון נקודה מוגדרת של הגוף - כל אלה מתרחשות על פי צורכי הגוף השלם. כל תהליכי הסינרגיה של הבריאה והבריאות מבוססים על ההרמוניה שבין הפרטים המרכיבים את השלם.

אלו שאינם יודעים שהם אחד אינם פועלים כאחד.
אלה שאינם פועלים כאחד אינם יוצרים אהבה אלא סבל ודיסהרמוניה.

הם לא אנשים רעים, הם אנוכיים, ואינם מודעים וערים לאנוכיותם. הם מרוכזים בעצמם ולוקחים במקום לתת. למה שמישהו יהיה אנוכי? כי ליבו סגור. ולמה שמישהו יסגור את ליבו? כדי להגן על עצמו. בתוך מציאות דיס-הרמונית שנולדנו לתוכה אנחנו פיתחנו מגננוני הגנה כדי לשמור על עצמנו. לשמור על עצמנו זה טוב, אך השריון הכבד שמטרתו להגן, הוא בעצמו כבר פוגע. לכן, החמלה כל כך חשובה. החמלה היא החיסון שלך מפני האנוכיות, ולולא חמלה, תדבק במגפה. החמלה מפסיקה את השרשרת התגובתית, ורואה את האחר כמו שהוא, גם כשהוא אלים, גם כשהוא אנוכי - היא רואה אותו באור הנכון, כמו ילד פגוע שמגן על עצמו, ובזכותה החומל נשאר טהור, ליבו נשאר פתוח, ולא משנה אם ליבו של האחר פתוח או לא.

כל התופעות השליליות בחיינו, הן ברמת הפרט והן ברמת הכלל, הן פועל יוצא של אי קיום חוק האחד. יהיה זה טיפשי לקפוץ מבניין גבוה ולקוות שכוח המשיכה של כדור הארץ לא יפעל עלינו. אך את חוק האחד אנחנו מפרים, ובטיפשות אנו לא עוצרים ולא בודקים את עצמנו, היכן אנו שוגים. עד שלא נעצור נחטוף עוד ועוד "מכות" ונחווה כאב וסבל, שהם רק תוצאות של הדיסהרמוניה שלנו עם החוק. גם אם אחד לא יאמר שהוא נגד החוק, אלא אם כן ליבו קפוא והוא רשע מרושע. אנו מחנכים את הילדים לתת, להיות חביבים ואדיבים ולקשור קשרי חברות. אין מישהו שמתגאה בכך שהוא אגואיסט, או אגו-מניאק, ובתוך תוכנו כולנו חשים שנתינה ראויה מלקיחה. מערכת הערכים שלנו מכבדת את חוק האחד, ולו רק היינו עוצרים להתבונן איפה אנו מפרים אותו, סביר שהיינו מגלים די בקלות, וכל שהיה נותר לנו הוא לשנות את הכיוון.

תא אנוכי הוא תא סרטני.

סרטן פירושו מצב שבו הגוף מתכלה על ידי תאיו אשר החלו בתהליך של התרבות עצמית בלתי מפקחת. בתהליך התרבותו התא הסרטני מתחלק ללא הרף. הוא אינו מתחשב בסביבתו ואף אינו מגיב לפקודות הגוף. התאים הסרטניים הורסים את סביבתם, ובכך מפנים מרחב לצמיחתם. הם ממריצים את כלי הדם הסמוכים להם לנבוע אל תוך עומק הגידול הממאיר כדי להזין אותו, וכך משעבדים את עבודת הגוף כולו לטובת עצמם. התאים הסרטניים מביאים למות הגוף על ידי פעילותם. הם משמידים את עצמם, וסביר שהם לא מתכוונים לכך, שכן מות הגוף הוא גם מותם.

העולם הופך לכפר גלובלי קטן. כולנו רקמה אנושית אחת. מרושתים ברשת האינטרנט וברשתות חברתיות. זה לא מקרי אלא שלב טבעי בהתפתחות לכיוון של הרמוניה. בסוף התהליך תיווצר מערכת אחת מאוזנת שכל חלקיה קשורים זה לזה ביחסי הדדיות ושיתוף פעולה. סוציולוגים-ביולוגים מאבחנים שלושה שלבים עיקריים בתהליך זה - אינדיבידואליזציה, קונפליקטים, התאגדות. שלבי האינדיבידואליזציה והקונפליקטים בעיצומם - אנחנו הפכנו בעלי ביטוי עצמי ועם חתירה למימוש ולהגשמה עצמית, וכתוצאה מתחרות רבה נוצרו קונפליקטים. עכשיו רק נותר להתאגד למערכת הרמונית אחת. הכל הוא שלב הכרחי בדרך להתהוותה של משפחה אנושית אחת, קהילה אנושית שתספק את האינטרסים של כולנו ואנחנו נתפקד כחלקים בריאים בתוכה. אנחנו מכירים את הרעיון הזה כ-"כולם בשביל אחד, אחד בשביל כולם".

הדבק שמדביק את החלקים הנפרדים יחד הוא הכוח של האהבה. האהבה היא החוויה של חיים המבוססים על קיום חוק האחד.

"הלוואי שהיה אפשר להרכיב את כל האנושות בגוף אחד, שאוכל לחבק את כולם". - הרב קוק

הפרת חוק האחד והמהפכה

המציאות בה אנחנו חיים מפרה את חוק האחד. אך זו לא המציאות שהחלה, היא רק השתקפות התודעה של יוצרי המציאות, אנחנו. הדור הנוכחי נקרא גם דור ה-i (כדוגמת i-phone, i-pad וכו'). זה דור שמרוכז בעצמו. אם נתבונן בתוכנו פנימה סביר שניזכר שכל אחד מאיתנו חושב על קיומו שלו בלבד, וכל יחסיו עם הזולת מכוונים רק כלפי שיפור המצב שלו עצמו. יחס אנוכי שכזה גורם לסבל - לחוסר איזון, לניתוק ולתחושה של בדידות. השאיפה האנוכית מנוגדת לשאיפת השלם להביא את כל חלקיו לחיבור, ולכן היא המקור לכל סבל. כשהיא כתובה בסינית, המילה משבר מורכבת משני סימנים, אחד מסמל סכנה ואחד מסמל הזדמנות. תכלית המשבר היא להביא אותנו להכרה בכך שאנו מצויים בדרך לא נכונה ועלינו לעלות על נתיב חדש. המשבר אינו עונש, אין כל עונש בעולם, רק תוצאות. המשבר נועד להביא אותנו לשלמות. הוא מרמז לנו שאנחנו לא בדרך. הגוף השלם הוא שדוחף אותנו דרך קבע להגיע לאחדות עימו. חוסר האחדות מורגש בנו כסטרס וכסבל.

בשלב הבא עלינו להגיע להבנה שכולנו חלקים במערכת אחת, ולהתחיל ללמוד לשנות את דרכינו במיקרו ובמאקרו לפי חוק האחד, במטרה להתחבר יחד כאיברי גוף אחד.

ההופכיות הזו שבינינו לבין חוק האחד היא שדורשת מהפכה. **מהפכה מאנוכיות לנתינה, מהפכה מנפרדות לאחדות.** עלינו להתחיל לחשוב שכדאי להתחיל לציית לחוק האחד ושבזה תלוי עתידנו הטוב. בשלב הראשון כמובן שנעשה זאת רק כדי לברוח מהבעיות שבחיינו (בכל זאת אנחנו אנוכיים), אך בשלב השני נמשיך להשתנות כי נבין שזה הכיוון הנכון.

חוק האחד הוא החוק היחיד שיש לחיות לפיו

הכלל פשוט - כשחיים לפי חוק האחד אז טוב לנו, כשלא - אז רע לנו. אנחנו קשובים לכל חוקי הטבע באופן טבעי, אף אחד לא מתווכח עם חוקי ההומותרמיות שפועלים לויסות ולאיזון הטמפרטורה של הגוף, אבל עם חוק האחד רבים מסתבכים, וכמו תמיד כשמתווכחים עם חוק טבעי מחלה פורצת.

חוק האחד מתואר כפעולות נתינה שאינן דורשות אנרגיה אלא מייצרות אנרגיה בעצמן, כמעין המתגבר המייצר אנרגיה ופולט אותה מתוך עצמו ללא הרף וללא גבול. זאת משום שהאהבה פועלת כמו השמש הפולטת אור ומהווה ספק אנרגיה בלתי פוסק, שאיננו כלה. אנחנו קוראים לאהבה זו ש"אינה תלויה בדבר" או "ללא תנאי" והיא לא יודעת מגבלות ומאמץ. בספר הטאו מכנים זאת - מאמץ נטול מאמץ. השקעה ללא כל איבוד אנרגיה.

לשאר החוקים שאנחנו מצייתים בחיים יש דרישות מאיתנו. הן דורשות השקעת אנרגיה ומאמץ, שכן אנחנו לא נותנים את עצמנו מרצון אליהם. אף אחד לא הולך ללמוד את כל המקצועות בבית ספר כי הוא רוצה, אלא כי זה חינוך חובה. אף אחד לא הולך לצבא כי הוא רוצה, אלא כי זה גיוס חובה, כי לחימה היא חלק מהדיסהרמוניה שיצרנו. אף אחד לא עובד ומשלם את המיסים וגזירות המדינה כי נשמתו חושקת בכך, אלא כי זה מיסי חובה. אף אחד.

כל אחד ניצב בפני בחירה. לעשות מהפכה מאנוכיות לאהבה, או לחכות עד שמכות הנובעות מדיסהרמוניה יחייבו אותך לעשות מהפכה. הטבע תמיד "ניצח", ומי שיריב עם המציאות הטבעית תמיד "יפסיד". השאלה היא באיזו דרך נבחר לעשות זאת. אם נעדיף לעשות מהפכה של אהבה מה טוב. אם לא, ידחפו אותנו הייסורים מאחור ויספקו לנו מוטיבציה משלהם. בלטינית המילה הנעה (מוטיבציה) היא stimulus, ויש לה עוד פירוש של מקל חד שבו דוקרים את החמור כדי לזרזו ללכת.

כשאנחנו באים לציית לחוק האחד עלינו לסרב לחוקים אחרים. כרגע אנחנו חיים במציאות דיס-הרמונית שבה יש הרבה הפרות של חוק האחד. למעשה, בהרבה היבטים המערכת הכלכלית-החברתית-הסביבתית שלנו מפרה את חוק האחד. מספיק להסתכל על כל צבאות העולם שנלחמים, די והותר לראות את העוני, אפשר להביט בגזענות או בניצול בעלי החיים כדי להבין שאנחנו מפרים את חוק האחד יום יום. יש כל מיני חוקים, חלקם נועדו כבר להחזיר אותנו למסלול הטבעי, וחלקם פשוט מעוותים. חוק הוא תולדה של ייאוש מהטבע האנושי. המצאנו חוקים כי לא האמנו בעצמנו.

אם רק כולנו היינו מקשיבים למצוות הלב, וקשובים לטבענו, הרי שלא היינו צריכים חוקים ומשפט, לא היינו צריכים חוקים כמו - לא לרצוח, כי אף לב לא היה מורה לנו לרצוח, וגם לא היינו צריכים חוקי עבודה שמסדירים זכויותינו וחובותינו זה לזה, כי לא היינו מעלים על דעתנו לנצל מישהו. אולי פעם לא היינו מוכנים ובשלים להבין דברים שכאלו, אבל התודעה התפתחה, אנחנו במקום אחד. **אנחנו מוכנים!**

פעם כנראה היינו מאד לא מוסריים אז היינו צריכים הנחיות מצפון שיורו לנו את הצפון, היינו צריכים שיגידו לנו כל מיני עקרונות כמו "לגנוב זה לא טוב", היינו צריכים ללמוד מידות טובות, אבל בינתיים צמחנו ושגשגנו, למדנו להקשיב ללב, וכל אותן תורות מוסר הופנמו. הימים ימים אחרים. בהדרגה ובאחריות עלינו להסיר את שכלתנות דעת טוב ורע, ולהתחיל **לפעול לפי צו הלב**. יש לשאוף כי בעולם העתיד משהו לא יגנוב לא כי יש חוק לא לגנוב, ולא כי הוא יפחד לשבת בכלא אם הוא יגנוב, אפילו לא כי הוא חושב שזה לא מוסרי, אלא פשוט שהוא לא יעלה על דעתו לגנוב. בעולם הישן לימדו ילד שלגנוב זה רע והוא יגיע לגיהנום, או לכל הפחות סנטה קלאוס לא ישאיר לו מתנה, ובחברות מסוימות היו שוברים לו את היד, וכך הילד מתחנך לא לעשות רע, לציית לחוק כי יש שכר ועונש.

בעולם חדש אנחנו מחנכים את הילדים לחוק האחד. מלמדים אותם שאנחנו אחד, שאם אתה גונב ממישהו אז לכאורה יש לך יותר, אבל אז למישהו יש פחות, והמישהו הזה הוא אחיך. כמובן שחברה כזו היא חברה הרמונית וצודקת, שלאף אחד לא חסר דבר, וכולנו ערבים לכל אחד. בחברה עתידית כזו ילדים גדלים אותנטיים להיות בוגרים שחוגגים את שפע החיים יחד. אדם עתידי שכזה הוא מישהו שליו שחי בהרמוניה עם סביבתו, הוא לא יבקש להיות "טוב" אלא הוא כבר טוב. החוקים מלמדים אותך להיות טוב כדי שתהיה אזרח טוב ותלמיד טוב, הדת מלמדת אותך להיות טוב כדי שתגיע לגן עדן, אבל מי שחי בחברה שחיה לפי חוק האחד ומתחנך לפי חוק האחד, בשבילו הטוב הוא כבר התמורה וגן עדן מתגלה בפניו כבר כאן. כל עוד אנחנו מציינים לחוקים לא נגדל לשמוע את הדברים בלב. החכם באדם שלמה המלך כשביקש מאלוהים משאלה, ביקש **לב שומע**. כל עוד אנחנו זקוקים למצפן לא תהיה לנו תחושת כיוון אמיתית שתכוון אותנו מבפנים להקשיב לחכמת הלב. כשיש לב שומע לא צריך חוקים.

אז הכלל שאמור להנחות אותנו בדרך הוא פשוט **אהבה מעל החוק**. אם חוק מפר את האהבה אז הוא בטל ומבוטל, ואם הוא תומך בה הרי שהוא ביטוי של חוק האחד. בכל מקרה עלינו לסרב להפרת חוק האחד בכל מחיר, בכל מצב ובכל תוקף. באותו זמן יש לזכור גם שאין לסרב להפר את חוק האחד בדרכים שמפרות אותו. כך למשל, עלינו להפר חוק אלים אבל לעולם לא להשתמש באלימות כדי לסרב. כדברי המהטמה גנדי - "יש סיבות שאני מוכן למות בשבילן אך אין שום סיבה למענה אני מוכן להרוג", זו דרך להסביר שהמטרה לא מקדשת את האמצעים, וחושך לא מאיר חושך.

במציאות שלנו חוק האחד מופר ברשות החוק. זה יוצר דיסהרמוניה ומצבים שלא מריחים טוב. מספיק לראות כמה מהנתונים הבאים בישראל כדי לחוש ולהרגיש בלב שהם לא מהדהדים את חוק האחד:

- בכנסת של 120 מושבים היו באביב 2012 לא פחות מ-39 שרים בלשכות ובלי שר בריאות אחד, וזה מעיד על תקציב בריאות נמוך. משמעות הדבר למשל - אשפוז סבתות וחסרי ישע במסדרונות בתי החולים.
- רווחה כושלת (התקציבים לרווחה מועטים). יש למעלה מ-2 מיליון אנשים בישראל שחיים מתחת לקו העוני.
- רבים מניצולי השואה מוזנחים וטרם קיבלו את הסכמי הפיצויים שלהם לפי הסכמי השילומים.
- שרים שהם נבחרים ציבור ומשרתי ציבור גרים במגדלים מפוארים או בוילות בקיסריה.
- (לא פלא ששר אוצר יושב בכלא, נשיא הואשם באונס וראש ממשלה הואשם בהפרת אמונים).
- יש מי שנדרש לעבוד 10 שעות ביום, ללבוש לבוש הולם, ועדיין מתקשה לשלם שכ"ד.
- אנשים עובדים עד גיל פנסיה מאוחר, ושר האוצר הכריז שגיל זה צפוי לעלות. לא נועדנו לעבוד עד גיל 67.
- בתעשיית הפרוות העולמית פושטים את פרוותם של כמאה מיליון בע"ח בשנה בעודם בחיים בגלל גנדרנות.
- המים בישראל מופלרים על אף מחקרים שמתריעים בפני הסכנות הבריאותיות והפסקות ההפלרה בעולם.

אולי הפרת חוק האחד הבולטת מכל היא שאנחנו חיים בעולם בו אם אין לך כסף אז אתה מת. זה לא רק שגוי ולא מוסרי, זה פשוט לא הכרחי! זה אכזרי וברשות חוק, ובשתיקת כולנו.

"שמעתם כי נאמר ואהבת לרעך ושנאת את-אויבך, ואני אמר לכם אהבו את-ואיביכם, ברכו את-מקלליכם, היטיבו לשנאיכם, והתפללו בעד רדפיכם" - ישו. הבשורה על פי מתי.

מהפכה של אהבה היא לא נגד חוקים ולא נגד אף אחד, היא כולה **אחריות**, בריאה של עולם חדש בתוך עצמך. כשאברהם אבינו הונחה ללכת פנימה לתוך עצמו "לך לך מארצך ממולדת מבית אביך אל הארץ אשר אראך" אז ההנחיה הייתה פשוטה - להפסיק לציית לכללים הארציים של הארץ, המולדת והמשפחה, ולהתחיל להקשיב ללב. זו הסיבה שרשום "לך לך", לך אליך. אליך פנימה.

החוקים החיצוניים נועדו כל עוד אנחנו לא קשובים לפנימיות שלנו, אך בפועל הם שוחקים את יכולתנו להקשיב לה. כשעוד ועוד אנשים יצייתו לחוק האחד, ויקשיבו למצוות ליבם, אז יחד נברא אנושות חדשה שתיצור כלכלה חדשה, חקלאות חדשה, בריאות חדשה, סביבה חדשה, תחבורה חדשה ותרבות חדשה ועוד. כאלו שמבוססת על חוק האחד. כמובן, שלא נצטרך להשקיע בביטחון, כי הרי נחיה יחד בשלום, ולא נשקיע במשפט כי נשרת זה את זה.

אבל רגע לפני שניצור דרכים חדשות עלינו לפרוץ את הדרך הישנה.
הדרך הישנה מדברת על נפרדות בינינו, על טוב ורע, על חוקים וענישה.
הדרך החדשה מדברת על ללמוד לחיות יחד לפי חוק אחד באכפתיות, בהרמוניה ובשיתוף פעולה.
שלב המעבר מישן לחדש ייקח כמה שנים, וכמו כל תהליך שהפנמנו והטמענו יידרש זמן עד שנלמד לחשוב אחרת.

שלב המעבר מתחיל על ידי לעצור את גלגלי האינרציה של הדרך הישנה.
לרגע לעמוד. **להיות עמדה.**

פרושה של עמדה לעצור הכל בתוכך.

זה להיות אי של שפיות, אי של שלום ושקט פנימי מול זרמי החיים.

כהנחיית הבודהה: "היה בריא בין הנגועים בחולי, היה שלוו בין חסרי המנוח".

זה להתחבר לגחלת, לניצוץ, לנקודה של אור בפנימיות שלך שאי אפשר לכבות.

זה לא להסכים לשרת את המערכת האלימה, אבל גם לא להלחם בה באלימות.

הדרך הישנה בונה על כך שתילחם בה. תילחם בה והיא ניצחה.

עמדה לא נלחמת. אין לה אויב. כמו שישו אמר לאהוב גם את השונא,

וחז"ל הוסיפו ודרשו: "איזהו גיבור? הכובש את יצרו, ואיזהו גיבור שבגיבורים? ההופך שונאו לאוהבו".

אם יותר ויותר אנשים יהיו עמדה, מתוך אכפתיות אדירה וינשרו מן המערכת האלימה שלא מצייתת לחוק האחד,

אז זו תהיה מהפכה אמיתית, מהפכה תודעתית, רוחנית, ולא פוליטית.

אם עוד ועוד אנשים יהפכו אוהבים ולא יתעניינו בכוח ובכסף ובשליטה, אז זה לא יהיה מאבק נגד הישן.

הדרך היחידה להיחלצות מן הישן היא להפסיק להיאבק בו.

אם תאבק בחושך אז תהפך לחושך, גם אם לא התכוונת.

הדרך היא להדליק אור. גם החדר החשוך ביותר יואר אם תדליק בו אור קטן.

ואלו ימים שאנחנו כל אחד אור קטן וכולנו אור איתן. **עמדה איתנה.**

אנחנו יכולים לשנות את העולם כולו אך לא במאבק,

אלא באמצעות פריצת דרך חדשה.

דרך שמחה ותפילה, דרך חגיגה ושלום. אז זו המהפכנות החדשה - אתה נהיה אדם שקט, מדיטטיבי, אוהב.

מקום טוב להתחיל הוא לא תסכים להיות עבד יותר, משועבד לכסף ולנוחות בזמן שאחייך ואחיותיך סובלים.

"חירות חייבת להיות מטרתו של האדם. להיות חופשי ולהשתחרר מהעבדות - אל הדבר הזה חייב אדם לחתור כשמצבו נעשה מודע לו אפילו במקצת. אין מזומן לו שום דבר ושום דבר אינו אפשרי כל עוד הוא עבד מבחינה פנימית וחיצונית. אך אין הוא יכול לחדול להיות עבד מבחינה חיצונית כל עוד הוא עבד מבחינה פנימית. אי לכך, על מנת להיעשות בן חורין חייב אדם להגיע לחירות פנימית." - גורדיין מצוטט מהספר "חיפוש אחר המופלא"

בבואנו להפוך את הכיוון ולציית לחוק האחד עלינו פשוט לסרב לחוקים שסותרים אותו, להפסיק כל דבר שמרגיש שמקדם את החוקים האחרים, שהם למעשה עבודת אלילים, ויוצרים ניתוק ונפרדות וסרטן וחרדה ודיכאון ומתח. יותר מהכל הם יוצרים שעבוד. לא סתם האליל שייצג את המלחמה והכוח במיתולוגיה הכנענית נקרא "בעל". תשרת אותו והוא יהפוך לאדונך. אפשר לומר שהמערכת המוניטארית (המדיניות המאקרו-כלכלית בעולם) והתאווה שלנו להשיג כוח וכסף הפכה לאדון שלנו. כסף הוא סוג של בעל מודרני, ואנחנו עבדים מודרניים.

לא נשנה דרכנו, כל עוד לא נבין שאנחנו עדיין עבדים. במסורת היהודית יש לעשות סדר בעניינים מידי שנה ולהגיד לבנו את ההגדה על סיפור יציאת מצרים, כדי לראות כאילו אנחנו בכל דור ודור יוצאים ממצרים, וזאת כי הגאולה טרם הגיעה, אנחנו טרם בני חורין. חסר לנו חיבור לנשמה שזה דימוי פיוטי שמתאר את החוויה שמושגת ע"י חיים שמתהווים בהתאם לחוק האחד. אנו נולדים, חיים, נהנים, סובלים, ובסוף מתים. כל אותו זמן איננו חשים שקיים ממד נוסף של חיים. כך היה הדבר נמשך ללא סוף אילולא התחילה לבצבץ בנו הריקנות וחוסר המשמעות. "כולנו עבדים אפילו שיש לנו כזה כאילו, פותחים פה גדול ומחכים לעונג הבא" שר ברי סחרוף, למישהו העונג הבא הוא סקס, למישהו זה בידור, למישהו זה עבודה, למישהו זה קניות, אבל הם לא משביעים אותנו, ואנו לא יודעים סיפוק. זה די מדכא ואנחנו מעדיפים להדחיק וכך נוצרה תרבות חנוקה ומודחקת. הריקנות וחוסר המשמעות נובעים למעשה מהצורך לגלות משהו אחר, מתוך החוסר במשהו פנימי ונשגב. זו מציאות שחיה ופועמת את חוק האחד, זו מציאות הרמונית, שבה כל יום הוא חגיגה, וכל יום הוא קדוש, כל יום הוא שבת.

כל רגע יכול להיות בית-סוהר או בית-מקדש. כל רגע יכול להיות רגע של שליטה או של הרפיה: של שיעבוד או של התעוררות. מה נבחר: בית-סוהר או בית-מקדש? בפועל, רובנו בוחרים בבית הסוהר, למרות שברור שנמהר לומר מקדש. העניין הוא שאנחנו מאולפים להיות אובססיביים ממש בכל הנוגע לרעיון הביטחון, ואין מקום יותר בטוח ונוח ומוכר מאשר בית הסוהר שהרי אין שם אחריות, ומספקים לך כל מבוקשך, אתה מקבל תעסוקה ומיטה וקורת גג ומזון, הכל במחיר החופש. אז נכון שאנחנו לא חיים בבית סוהר פיזי אבל התיאור מתאים גם לנו, גם אנחנו עובדים כל יום כדי שיהיו לנו קורת גג ומיטה ומזון. יש לנו עצמאות, אין לנו חופש. פרעה היה ונשאר אותו פרעה. אנחנו עבדים מודרניים שעצמאיים לנוע בגבולות הכלא עם תעודה, כל עוד נשלם מיסים בזמן, ונלחם כשיקראו לנו לדגל להגן על המדינה, תהיה לנו זכות לנוע בגבולותיה עצמאית. האמת היא שאנחנו נשים וגברים חופשיים. אלו החיים שלנו ואנחנו יכולים לקבוע כללים משלנו.

דרושה תושייה ותעוזה לצאת מאזור הנוחות, לצאת מ"תודעת מצריים" הצרה ולצעוד אל הארץ החדשה. בשלב הראשון נצטרך הרי לעבור במדבר, להיגמל מכל ההתמכרויות, שהן היו דרכנו למכור נשמתנו. תרבות הצריכה ומרוץ הייצור לוכדים אותנו במעגל קסמים שמנתק אותנו מהקדושה, ומצר את תודעתנו לכדי תודעת עבדים. הנרי פורד שהיה מגדולי התעשיינים העשירים בארה"ב אמר: "העם לא מבין את המערכת הכספית והכלכלית בה אנו פועלים, מכיוון שאם היה מבין אז הייתה מתרחשת מהפכה עוד לפני מחר בבוקר".

**FREE
YOU'R MIND
AND
THE REST
WILL FOLLOW**

"רק הפנטסטי מפעים את בני האדם. ומי שאינו יודע לרתום את הפנטסטי לצרכיו, אפשר שיהיה אדם מיושב בדעתו והגון אבל את בני האדם הוא לא ינהיג ולא יוותר ממנו זכר".
- הרצל במכתבו לברון הירש שהקניט אותו על חזון מדינת היהודים.

"הסכנה הגדולה עבור רובנו היא לא שאנו מכוונים גבוה מדי ומפספסים, אלא שאנו מכוונים נמוך מדי ומגיעים למטרה." - מיכלאנג'לו

המגבלה היחידה היא הדמיון שלנו. תרשי לעצמך לחלום אחותי! תאפשר לעצמך לכוון גבוה! מהי המציאות הכי אוהבת שיכולה להיות לנו כאן? סביר שהיא מאד שונה, מאד מאד שונה, הן פנימית והן חיצונית, הן לפרט והן לכלל. ברור שאין בה צבאות, אין בה זיהום או ניצול או עוני, ואין בה עבודה של 40 ומשהו שעות שבועיות.

לכל אחד מאיתנו יש כל מה שאדם רק יכול היה לחלום עליו לפני מאה שנה. בידנו האפשרויות לבלות, לטייל, לנוח, ליהנות אבל איננו מאמינים עוד שהמחר יהיה טוב יותר. אנו מצויים בנקודת מפנה שבה אנו מתחילים להתפכח ולהבין שעתיד מאושר אינו מצפה לנו. כל מה שאנו מכירים לא הביא לאושר, מכאן נובעות תחושות כמו חוסר משמעות וריקנות. התגברות המתח והריקנות אינה מדאיגה אותנו כל כך מכיוון שהתרגלנו אליהן. הדבר הנורא הוא שהן הפכו לנורמה. אנו משלימים עם קיומן. זהו מעין מנגנון הגנה טבעי שמתפתח בנו. השלמה זו הייתה תחילתן של האדישות והשחיקה, זו הייתה תחילתו של הייאוש.

אין זה הזמן להתייאש. עלינו לזכור את התקווה. יש לתת כוש נוסף. כוש אחרון. המילים "עד כאן" חייבות לאפיין את המשימה ההיסטורית שלנו. אלי ויזל אמר שיותר משהוא חושש מאכזריותם של בני האדם הוא חושש מאדישותם.

לחלום את העולם כפי שהייתם רוצים לראותו אין פירושו להשתעשע בדמיונות שווא. כיום, כשאנו חיים בחלון של זמן המכריע את עתידנו, הדבר רלוונטי יותר מאי פעם. אל לנו לפחד לחלום שיהיה פה גן עדן **עלי אדמות**. לא מדובר בפילים ורודים מעופפים, אלא פשוט בחיים בהרמוניה זה עם זה כאנושות אחת וכעולם אחד. זו נקראת "השיבה לגן עדן" בתרבויות עתיקות כי מדובר להיזכר במשהו שפעם ידענו, אין הכוונה להיסטוריה עתיקה, אלא לחלום שטבוע ב-DNA שלנו, געגוע לאחדות. השיבה לגן עדן היא להיזכר בשפה ששכחנו, לחזור אל הלב.

"כשאדם אחד יחיד ומיוחד, מעז ופוסע צעד לעבר זה שלכאורה הוא בלתי אפשרי - האנושות כולה יוצאת דרכו למסע"

אפשר לומר שאנחנו בעסק של ליצור נס פה על כדור הארץ. אני אומר שזה משהו "שלכאורה הוא בלתי אפשרי" כי מנקודת מבט ישנה על המציאות הוא בלתי אפשרי. לא אפשרי שהחלום הזה יתגשם אם תשאלו כל מישהו מציאותי. אבל מנק' מבט חדשה הוא אפשרי בהחלט. למעשה, כל דבר פחות מזה לא שווה בכלל לנסותו! אפשר ליצור עתיד שהוא יפהפה יותר ממה שכרגע אנחנו יכולים לדמיין.

הרחבת החזון

פעם מזמן הרחבנו את החזון שלנו ללשרוד, אחר כך הרחבנו את החזון מהישרדות לנוחות, והקידמה החלה, נהיינו לאדם תבוני הומו-ספיאנס. בעידן הנאורות כבר הרחבנו את החזון שלנו לחזון אישי של הגשמה עצמית, אבל ההגשמה העצמית לא בהכרח רתומה לשירות הכלל, וכשמישהו זיהה כישרון בתוך עצמו ועבד קשה להגשים את עצמו לאו דווקא השירות היה בראש מעיניו, לעיתים אלה היו כבוד ותהילה וכסף שהובילו אותו. היום השיח הוא להרחיב את החזון למדינת רווחה ועל שוויון בנטל. זה לא מספיק מרגש. נטל לא מרגש. לחיות ברווחה ובכבוד זה כמובן חשוב, אבל כל עוד זה חזון אישי לעצמך, או למדינתך, ואתה לא נוקט עמדה לעולם שחי ברווחה אז לא הבנת את חוק האחד, ולעולם לא תושג רווחה מלאה. תתכן שינוי מדיניות שתיצור פחות נטל, אך פחות נטל אינו רווחה, ממש כשם שפחות מחלה אינו בריאות. טוב שנרחיב את החזון שלנו כמין האנושי שנחיה טוב ביחד כאחד. להרגיש כיצד אנו קשורים זה לזה כאיברים של גוף אחד, להתעלות מקיום נפרד לעבר אחדות.

אנחנו מבשילים

לפני 120 שנים ומשהו הייתה עבדות לגיטימית במערב, וסוחרי עבדים מאפריקה מכרו בני אדם אפריקאים לאזרחי ארה"ב כמו היו סחורה. לפני 60 שנים עוד היו חוקי הפרדה ומרטין לותר קינג הגדול חלם חלום גדול ממש. היום יש כבר נשיא שצבע עורו שחור בארה"ב, וזה נראה הזוי שלפני 120 שנים בני אדם בארה"ב היו כמוצרים. אנחנו מתפתחים בצעדי ענק. כאנושות אנחנו כמו פרי שמבשיל. ואנחנו לקראת הבשלה. נבואה יהודית עתיקה מסבירה שזה העידן לו המתנו אלפי שנים, שאנחנו מבשילים ממש עכשיו. היא מספרת על היום שבו גילה אדם את חוק האחד והוא נקרא יום "בריאת העולם". זו הנקודה שבה מתחילה ספירת השנים העברית (השנה יש מניין של תשע"ג שנים מאז, 5773 שנים). לפי הנבואה בתוך מסגרת של 6000 שנים תבוא האנושות והבריאה כולה לאיזון ולשלמות, ונגיע למודעות שבת. לכן נאמר בתלמוד: "שית אלפי שני הוי עלמא" (6000 שנים שנהיה עלומים, נסתרים), אנו מתקרבים לסוף משחק המחבואים הזה, וכשמתקרבים לשם, התחושה היא של השתנות, ממש כמו לפני שמתקרבים לערב שבת. ייתכן וזה לא אומר לך כלום, ייתכן וזה מרגש אותך. אני לא אומר שזו אמת, זה חלום. אנשים הרשו לעצמם לחלום, ובגדול, על גאולה, על ימות משיח. היה אחד ישעיהו שבמעוף שלו ניבא "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה".

איך מסתדר שאנחנו מבשילים ומצד שני פוקדים אותנו משברים קטסטרופליים? הכלל פשוט - תמיד הכי חשוב לפני עלות השחר. כבר אלפי שנים שאנחנו הולכים לאיבוד ולא מצייתים לחוק האחד וסובלים. עכשיו אנחנו כבר בשיא הסבל, בשיא החושך. האם נמאס לנו לסבול, באמת באמת נמאס? רק אם נקום ונאמר - עד כאן! ככה אי אפשר להמשיך! יתגלה בפנינו במהרה השלב הבא.

אינו צריכים לעשות את זה לעצמנו עוד.

הגיע הזמן שנשחרר את האדם מהרשת של השיטות והאידיאולוגיות המיושנות, ונעשה מהפכה מהישרדות לשגשוג וקדמה. אפשר לעשות זאת רק יחד! רק כאשר אנו חופשיים מהקונפליקטים בין האידיאולוגיות והשיטות שלנו, נוכל באמת לפתור את הבעיה.

אנחנו צריכים להשתחרר מהגבולות הדמיוניים שלנו. הגבולות הנוכחים פרי דמיונו יצרו את המערכת הכלכלית והמבנה החברתי הקיימים ואלו הרי בברור אינם עובדים לטובתנו או לטובת העולם. דרוש חלום חדש. חלום גדול. חלום ענק.

אשליית "טבע האדם"

אם נצא לרחוב ונדבר על החלום הענק של עולם אחד ושלוש ושפע והרמוניה, אז רוב התגובות יהיו לא פסימיות או אופטימיות, אלא מה שאנשים אוהבים לכנות "ריאליות", מציאותיות יעני. סביר שנשמע את התשובה "טבע האדם".

אם נציץ בכל ספר של פסיכולוגיה מודרנית נגלה שהמיתוס העממי שנקרא "טבע האדם" אינו קיים. לבני אדם אין טבע קבוע אלא מערכת ערכים שנלמדה מהסביבה. במהותו הוא טוב לב, אנחנו יצורי אהבה, ואין תינוק אחד רשע. למדנו להסגר ולהתכווץ, ולהגן (גם התקפה היא הגנה) מגיל ינקותא, כלומר ינקנו את תפיסותינו. אם ילד מחונך לגזענות אז בגיל חמש אל תתפלא אם תקבל ילד גזען, אך אם הוא היה גדל בתרבות אוהבת הוא היה ניזון מערכים אחרים. אדם הוא ישות תרבותית, וכשהתרבות משתנה הוא משתנה. כשאנשים אומרים "טבע האדם" כדי להסביר שאנשים שתלענים, רכושנים ואנוכיים, אז הם כמובן צודקים! פשוט כי זה מה שהם תמיד ראו, אבל זה לא אומר שזה הטבע הקבוע. זה רק המצב כרגע. הסיבה לתרץ ב"טבע האדם" או בכל תירוץ אחר היא כדי לא להשתנות, לא לצאת מאזור הנוחות. החוק היחידי הקבוע הוא השינוי. מערכת הערכים והאמונות של בני האדם לא מחוץ לחוק הזה. היא יכולה להשתנות. כשהתרבות משתנית אז האנשים משתנים.

כמו טבע האדם יש הרבה תירוצים למה זה לא יקרה. אפשר להתייחס לכל תירוץ לגופו. יהיה מי שיגיד שאין תקדים היסטורי למהפכה של אהבה. חוסר בתקדים היסטורי לא אומר שזה לא יעבוד או לא שווה ניסיון. כדאי לזכור את זה: זה מאוחר מידי לתירוצים. עלינו להשתנות כי אנחנו על סף התהום. כל שעלינו לעשות הוא להסכים להשתנות ואז להסכים לחלום, ו... להגשים.

עת המעשה

הרב יעקב רימר נשא דרשה יפה:

"איננו יכולים רק להתפלל לשים קץ למלחמה, שהרי אנו יודעים כי העולם נברא כך שהאדם חייב למצוא את נתיבו שלו אל השלום בתוך עצמו ועם רעהו. איננו יכולים רק להתפלל לשים קץ לרעב, שהרי כבר ניתנו בידנו הכלים להאכיל בהם את העולם כולו אם רק נשכיל להשתמש בהם בתבונה. איננו יכולים רק להתפלל שישתדרשו דעות קדומות, שהרי כבר ניתנו לנו עיניים לראות בהן את הטוב בכל אדם אם רק נשכיל להשתמש בהן בתבונה. איננו יכולים רק להתפלל לשים קץ לייאוש, שהרי כבר ניתנו לנו הכח לפנות משכנות עוני ולתת תקווה אם רק נשכיל להשתמש בכוחנו בצדק. איננו יכולים רק להתפלל לשים קץ לחולי, שהרי כבר ניתנו לנו את גדולי המוחות כדי למצוא תרופות ומרפא, אם רק נשכיל להשתמש בהם ביעילות. לכן אנו מתפללים במקום זה, שתינתן לנו עוצמה, נחישות וכח רצון, לעשות ולא רק להתפלל, להיעשות ולא רק לייחל."

התפילה הטובה ביותר היא לקום ולעשות! כשאתה עושה ממקום של תפילה אז המעשה לא שלך, אתה כמו שליח, נטול מאמץ. החלום מעניק כוחות כבירים. בהתחלה תחלום על גן עדן ואחר כך תתעורר לקראתו.

החלום הגדול הוא אפשרי עד מאד ויכול להיות מפורט בהרחבה במניפסט. האנושות חיה לפי חוק האחד ופורחת ומשגשגת ביחד כעולם אחד.

פירוט החלום כולל 5 הצהרות כוונה חלומיות:

1. כל אדם הוא חלק ממשפחה עולמית של בני אדם ותושב בן חורין של כדור הארץ.
2. המשאבים הטבעיים של כדה"א הם נחלת כל אדם ויצור חי, ויש לחלוק אותם באחריות ובהרמוניה.
3. ילדינו יקבלו חינוך לערכים כמו חמלה, שירות ושיתוף פעולה.
4. הקשבה ללב תחליף את החוקים, חינוך יחליף תקנות, שיקום יחליף ענישה, וכך תתפתח הוליקרטיה.
5. האינטרס שלנו הוא להשאיר את העולם לדורות הבאים טוב יותר מכפי שמצאנו אותו.

החיים הם תופעה מדהימה, כוכב הלכת שלנו לפחות עד כה הוא המקום היחיד שמצאנו תופעה כזו. זה עושה את החיים לדבר נדיר ביותר שצריך להיות מכובד ואהוב. החיים יקרים בכל צורותיהם, וחופשיים לפרוח בהרמוניה לטובת הכלל. בני אדם, בעלי חיים וצמחים הם כולם חלק בלתי נפרד מהטבע וחיים בביוספירה האחת. ההשפעה הפיזית של האנושות על העולם כיום כל כך גדולה שאנו צריכים לחשוב באחריות על הצרכים של הטבע ובע"ת, בנוסף לשלנו, בכל החלטותינו. אנחנו חייבים להשתמש במשאבים שלנו בחוכמה כדי לשמר הן על האספקה שלהם ועל הסביבה. בנוסף, עלינו לצמצם את הצריכה שלנו בסחורות שהמצאי שלהם נדיר, וגם את כמות הפסולת שאנו מייצרים. לאלה יש השלכות ישירות על הסביבה שלנו.

לכל אדם ויצור חי על הפלנטה הזו יש זכויות אוטומטיות לחלוק את כל המשאבים הטבעיים של כדור הארץ, ולהשתמש בהם כדי לחיות חיים בריאים ומספקים ללא כל התחייבות או שעבוד. לאנושות, בשל גודל האוכלוסייה ואורח החיים המורכב, יש חובה מיוחדת שלא לגבות יתר על המידה על משאבים טבעיים, או להשתמש יותר ממה שהכרחי ובמידה סבירה כדי לשמור על חיים לטובת הכלל.

יש ליצור מנגנונים לפיהם הקהילה שלנו תספק את הצרכים של חיים בריאים, מלאים, וברי קיימא עבור כל חברה, באופן חופשי וללא מחויבות. גם לחברה שאינם מסוגלים לתרום מכל סיבה רפואית או נפשית, יש ליצור מסגרות לטיפול מתוך חמלה. צריכה להיות מוענקה להם כל הנוחיות האפשרית ודאגה ללא התחייבות.

על לנו להתפשר על פחות מהבטחת רמת החיים המכובדת לכל אדם גם אם זה ידרוש שינוי דרסטי למערכת החליפין המיושנת שלנו. כל צורות החוב הן לא רק מכשול לקידמה, אלא גם מיותרים כעת לחלוטין בשל הפריצות דרך הטכנולוגיות. יש לנו כבר מגוון פתרונות וקידמה בעיקר באמצעות יישום של לוגיקה ומיטב הידע הקיים.

**"בהתחלה הם מתעלמים ממך,
אחר כך הם מלגלים עליך,
אחר כך הם נלחמים בך,
ואז אתה מנצח." - גנדי**

**בהתחלה אתה אדיש,
אחר כך אתה כועס,
אחר כך אתה עייף,
ואז אתה אוהב.**

פרק רביעי: אבירי/ות האור

אבירי ואבירות האור אלו סוכני השינוי של העולם הזה. הם אמנים, מנהיגים, יזמים, ממציאים וחלוצים. הם הגאונים, אלו שמכתיבים אופנות, מעצבים דעות, ומשנים את העולם. אין להם גיל, הם צעירים ברוחם ונפשם, אין להם גם לאום מוגדר, הם תושבי העולם. הם המעצבים של מה שאפשרי, החולמים והמשוררים של החזון. אלו שמכנים לסכן את הכל למען מה שראוי ומה שנכון. הם האדריכלים של עולם החלום, האדונים לגורלם, נוקטי העמדה לגורלנו. הם שמרו על הגחלת עד שהתודעה תהיה מוכנה לשים את הרוח ולהפיח בחלום חיים של מימוש. עכשיו הם מתאחדים לאור גדול שמאיר הכל.

"בראשית דולק אור אחד, ועוד אחד ועוד אחד, ועוד אחרים. החושך יחלוף כליל. מתוך הצעירים יבקע האור בראשונה, ואחר ילוו עליהם האחרים, אוהבי הצדק והאמת, החופש והקדמה האנושית, אוהבי היופי. ובהיות הנרות כולם דולקים, ישתאו וישמחו על העבודה שנעשתה. אין לך תפקיד חשוב ומביא אושר יותר מתפקיד השמש משרת האור."

- הרצל, אביר אור, 1897

"העובדה המחרידה היא שהמאמצים שלנו לזכויות אדם, לשלום עולמי, לצדק חברתי, להומניות ולאיכות הסביבה - יהרסו יותר משיועילו אם הם נעשים ברוח הנוכחית. שלום יכול להעשות רק על ידי שוחרי שלום ולא על ידי מי שמכגין בכעס לשלום, ואהבה יכולה להתגלות רק על ידי האוהבים שחולמים את העולם הזה. תודעת האהבה שהיא "הארץ החדשה" אליה נגיע לא תנבט מתוך להאשים ומתוך נפרדות, ממש כשם שאף תוכנית תקפה לעתיד לא יכולה להעשות על ידי מי שלא יודע לחיות את ההווה."

- אלן ווטס, אביר אור, 1976

"הכוח, כאשר מבינים אותו כראוי, הוא לא יותר מאשר היכולת להשיג מטרה. זהו הכוח שנדרש כדי לחולל שינוי חברתי, פוליטי וכלכלי... ואחת הבעיות הקשות של ההיסטוריה היא שהמושגים של 'אהבה' ו'כוח' בדרך כלל הוצגו כהפכים - הפכים קוטביים - וכך אהבה מזוהה עם ויתור על כוח והכוח מזוהה עם הכחשת האהבה. עתה עלינו לעשות את הדבר הנכון. מה שעלינו להבין לעומק הוא שכוח ללא אהבה הוא תוקפני, חסר אכפתיות ומעליב; ואהבה ללא כוח היא סנטימנטלית ואנמית... התנגשות זו בדיוק, של כוח לא מוסרי עם מוסריות חסרת אונים, היא שמהווה את המשבר העיקרי של זמננו" - מרתין לותר קינג, אביר אור, 1961

"השירות לאיש המעלה כחריש לאיכר, איש המעלה גר במקום הרחב של העולם, עומד בעמדה התקינה של העולם, הולך בדרך הגדולה של העולם, אם ניתן לו לממש שאיפותיו, הולך עם כל העם, אם לא ניתן לו, דבק לבדו בדרכו, העושר ורום היחס לא יפתוהו, העוני וההשפלה לא יסיטוהו, שררה ויראה לא יכופפוהו, לזה יקרא איש המעלה" - קונפוציוס, אביר אור

בתחילה הם לקחו את הקומוניסטים, אני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי קומוניסט, ואז הם לקחו את היהודים, ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי יהודי, ואז הם לקחו את חברי האגודים המקצועיים, ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי חבר אגוד מקצועי, ואז הם לקחו את הקתולים, ואני לא הרמתי את קולי, כי הייתי פרוטסטנטי, ואז הם לקחו אותי, אך באותה עת כבר לא נותר אף אחד שירים את קולו למעני."

- מרתין נימלר, אביר אור, 1943

אביר האור ניהן בלב פתוח ובתודעת אחדות, תכונות באופיו:

- 1 איש חלום אמונה וחזון.
- 2 חמלה, לב פתוח ואכפתיות.
- 3 אומץ לב, תעוזה.
- 4 שירות לטובת הכלל, שליחות ועמדה לטוב ולאור.
- 5 שוחר שלום וחופש.

ה"יריב" של אביר האור הוא לא אדם אלא סיסטם חשון

של לב סגור, נפרדות ופחד, מאפייני הסיסטם:

- 1 אנוכיות (והתרכזות בעצמי)
- 2 סחף (אוטומטיות/רובוטיות/סיסטמיות)
- 3 אדישות/יאווש/ספק
- 4 שנאה ואלימות
- 5 שליטה וכוחניות

רבי עקיבא, ג'ון לנון, רוזה פארקס, סוזן בי אנתוני, אדיסון, לינקולן, רבי נחמן...

ורבים אחרים היו אבירי אור מפורסמים... הם היו לא נורמאליים. אלו שלא הולכים בנורמה. הם היו המורדים, מפרי הסדר, אלו שרואים דברים אחרת, אלו שאין להם כבוד לסטאטוס קוו. את חלקם אזקו, את חלקם הוציאו להורג אבל הם עמדו על האמת והיו עמדה לאמת ולאהבה. אפשר לגנות אותם, להעריך אותם, להלל אותם או לשנוא אותם, אבל הדבר היחידי שאי אפשר לעשות הוא להתעלם מהם. בגלל שהם הופכים דברים. דוחפים את המין האנושי קדימה. ובעוד שחלק רואים בהם משוגעים, האמת היא שהם גאונים, כי האנשים שהם משוגעים מספיק להאמין שהם יכולים לעשות מהפכה בעולם, הם אלו שאכן מחוללים את השינוי.

אבירי/ות האור הם חסידיים וחיים את חייהם כחסד.

בפרקי אבות מוסבר באופן יפהפה תודעתו של מי שחי בחסד לעומת מידת הבינוניות. מידת הבינוניות שאותה אנו חיים היום (ויש אומרים שהיא הייתה מידת סדום) אומרת: שלי שלי ושליך שלך. תודעת עם הארץ שהיא כבר יותר מפותחת אומרת "שלי שלך ושליך שלי" אבל תודעת החסיד היא של זה שחי באופן הבא במחשבותיו: שלי שלך ושליך שלך. הוא בנתינה, משרת של האור.

אבירי האור הם לא קהילה! כל אחד ואחת יכולים להיות אביר אור.

בין השאר אפשר למצוא אותם פועלים בכל מיני קהילות, הנה רק כמה מהן:

אקטיביסטים, אנשי חינוך, אנרכיסטים, מטפלים הוליסטיים, מוסיקאים, יוצרים, מתרגלי יוגה ומדיטציה ואמנויות לחימה, מאמנים לחיים, פעילי ארגונים ירוקים וחסידי אקולוגיה, צמחוניים ופעילי זכויות בעלי חיים, פעילי שלום ודו-קיום, אנשי רוח, פילוסופים, הוגי דעות, אנשי קולנוע וטלוויזיה, אמנים פלסטיים, אנשי תיאטרון ושירה וספרות, חברי תנועות נוער, ברסלבים, תלמידי קבלה, מקדמי

יהדות רפורמית, חב"דניקים, נודיסטים ובלייני הסצנה האלטרנטיבית של המסיבות... ועוד ועוד. אין להם צביון מסוים. אין אפיון חד משמעי וחד מימדי לאביר האור, ולא כל מי שהוא חלק מאחת מקהילות אלו הוא אביר אור. אביר האור הוא מי שפועל לפי חוק האחד ואינו שייך לקהילה או מגזר מובהק. אין להם מאפיין אחד מובהק והם יכולים לצמוח מכל קהילה, וכמובן לא להיות חלק מקהילה.

אין להם ארגון גג, אלא הדרך בה הם מתקשרים זה עם זה, היא בדרך של **רשת**.

כאשר תסריטאי קולנוע שהוא אביר אור כותב תסריט לסרט שאותו רואה אח"כ אביר אור במדינה אחרת, ובעקבות ההשראה אותו אביר אור עושה מעשה, שמשפיע על אביר אור שלישי ליצור משהו, אז מתחילה שרשרת אנושית מופלאה שלמעשה אין לה התחלה, וכולם יכולים להיות חלק ממנה אם רק בוחרים. זהו שדה שבו האבירים והאבירות משפיעים אחד על לבבו של האחר, בין אם הם יודעים זאת ובין אם לאו.

אביר האור הוא קשוב לליבו וסרבן אלימות

הוא/היא פשוט מסרבים להיות אלימים! אף לב לא מוכן לאלימות.

אין דבר אלים יותר מהסיסטם שלנו. לכן, הדבר שהכי ישקף אי-אלימות מצידנו יהיה **להפסיק לשרת אותו**.

הגיע הזמן לתרום לעתיד חדש להתהוות מתוכנו. לא מדובר בלהילחם בסיסטם כי על זה הוא בדיוק בונה.

זו אחריות שדרושה לנו, ובגרות. וכמובן אהבה - רצון כן לקדם את אושרם של הסובבים אותך. זה לא המעשה לבדו, זו הכוונה, זה המניע הפנימי. לפעול מעוצמת האהבה ולא מכעס. כאשר אתה מופעל מכעס אתה מופקד בקלות לזרועות מערכת שכל כולה בנויה לאלימות. אם נפעל מכעס למעשה הפסדנו. לעומת זאת, אם נפעל מאהבה ומעמדה לאהבה אז נגלה מנוע פנימי אדיר של עוצמה, ויקום שלם יתגלה כעומד לצידנו.

יש להבין שבעבודתנו ובמבנה החברתי שלנו אנחנו אלימים. כשאתה הולך לעבודה אתה ממשיך ליצור, בעקיפין כמובן, וללא שום כוונה, את הפגיעה במישהו. מישהי שהתפטרה ממפעל במפרץ חיפה לפני כמה שנים אחרי שהבן שלה חלה בזיהום ריאות סרטני היטיבה לסכם זאת בפשטות במילים: "אלוהים אדירים, מה עשיתי?".

המערכת שלנו אלימה וכשאנחנו עובדים אותה, אז אנחנו מזינים אותה כמו שמזינים שד. הגיע הזמן להפסיק.

יש פוגעים ונפגעים. בתרבות שלנו רובנו נמנים עם משמרות הפוגעים. זה לא הגיוני אולי מבחינתך, אבל כמעט כולנו מהפוגעים. אם אתה מזין את המערכת בכספי המיסים שלך כנראה אתה פוגע. אם אתה הולך בתלם הקונפורמיסטי של הממסד השליט אז אתה משרת את משמרות הפוגעים. שכן מנגנוני המערכת עצמה באים לשרת את המערכת לצבור עוד כוח, והבעיות שהמערכת בוחרת להתייחס אליהן הן אלו שמאפשרות לה לצבור עוד כוח לעצמה. המערכת אגואיסטית מעין כמותה, ואין בה שמץ אלטרואיסטי. מבחינתה בני אדם וכל היצורים החיים הם אמצעים ולא מטרות.

זה לכאורה הזוי לשרת מערכת כזו על כל מוסדותיה כולל התקשורת, מערכת החינוך, המשטרה והצבא, ולכן חשוב לחזור ולהבין שאנו רק חושבים שאנו חופשיים, אבל בפועל כלואים באזיקים נסתרים.

הכלא הוא לא הממסד, הכלא הוא הראש. תפיסות שקריות ושליטות שנולדו וגדלו לתוכן מלמדות אותנו ש"בני אדם תחרותיים מטבעם", ומחנכות אותנו ש"צריך קודם לדאוג לעצמנו", ש"המדינה מעל הכל וצריך צבא חזק כי כולם רוצים להרוג אותנו" וש"אי אפשר לחיות בלי בשר". הלב וקולות המצפון מדברים לעיתים אחרת, אך ככלל אנחנו ספוגים בשטיפת מוח, שגם המשפחה ובית הספר טוחנים לנו, אך כמובן שהורים ומורים רק משננים את הדעות ומערכת הכללים שהושמעו בתקשורת שמשרתת את המערכת. אנחנו מעבירים את הנזק הלאה, אנחנו פוגעים. כמובן, שזו המערכת שפוגעת, אבל אתה משרת אותה. אף אחד לא יכול לגרום לך לעשות משהו בניגוד לליבך. מעטים הם הפוגעים בכוונה. הם בעלי האינטרס להרוויח מהמערכת, אבל גם הם בסך הכל עבדים שלה. אם אתה משרת את הסיסטם אתה פוגע, מן הסתם לא בכוונה. אתה פוגע בבורות, בלי כוונה לפגוע. המדען הוגה הדעות הגאון ישעיהו לייבוביץ' שהיה אביר אור פורץ דרך אמר כך:

"אני חייב לקבל את הכרעת הרוב רק אם מצפוני יגיד לי שאני חייב לקבל את הכרעת הרוב, אך במקרים רבים מצפוני אינו אומר לי זאת כלל. להפך, הוא אומר לי שאסור לי לקבל את הכרעת הרוב ועליי להתנגד לה... רק החוש המוסרי שלי יכול לקבוע מתי מותר לי לוותר על דעותיי שלי ומתי אסור לי בשום אופן לוותר". לדבריו, כל אדם הומאני חייב להיות אנרכיסט כי המדינה היא פשיסטית, פציפיסט וקוסמופוליט (כלומר לא לאומני).

עלינו לעשות shift. החלפת משמרת. לעבור ממשמרת חושך למשמרת אור. עד עכשיו שמרנו על החושך. בלי כוונה, בלי לרצות, זו הייתה תחבולה של החושך. עכשיו אנחנו מפסיקים ומתחילים להיות "שומרי ישראל", אלו שעושים כמצוות הלב, שלא חיים על אוטומט של החוק, אלא קשובים, שומעים בליבנו את האמת. עלינו לשמור על האור, לשרת אותו. להיות Light Knight. "הנה לא ינום ולא ישן, שומר ישראל" (תהילים קכא). זו משימה גדולה. היא משימה ראויה. ראויה לך. **בשלב הראשון פרוש הדבר להפסיק לקחת חלק בעוול הגדול בשירות מערכת החושך**, מדובר באי-שיתוף פעולה עם רשויות פוליטיות, כלכליות וחברתיות. בשלב השני זה להיות עמדה לאחרים בחמלה ע"כ שיפסיקו גם הם את הקבלה הפאסיבית של הדיכוי. הסרבנות המפורסמת בהיסטוריה היא זו של גנדי, אבל אפילו בספר שמות מופיעה סרבנות בסירוב המיילדות העבריות לביצוע הוראותיו של פרעה להמית כל זכר עברי שייולד והן שיקרו לו.

חשוב להבין שאין את מי להאשים בבעיות הללו. ייחוס האשמה, אפילו אם נראית מוצדקת, אינה מועילה למטרה ואף מוסיפה מצוקה. רבים מאשימים את הבנקים, התאגידים, ממשלות או את האנשים שעובדים עבורם, אבל אלו אינם כולם אנשים רעים או חמדנים, וההכללה מסוכנת יותר משמירתה, ממש כשם שלא כל השוטרם שמשרתים את הסיסטם הם אלימים וצמאים לדם.

המהפכה היא לא מחאה שבה 99% מנצחים 1% שהם העשירים והחזקים. זה לא על זה. הסיסטם לא עובד בשביל ה-1%. אם היית מנכ"ל של תאגיד סביר שהיית עושה אותן בחירות שהוא עושה. למערכות הללו יש הגיון שלהם והוא שולט באנשים, ממש כמו שגידול סרטני שולט בגוף חולה ללא שליטת הנפש. כאביר אור אני לא כועס על אלו שיושבים בפסגה, השפיע המזויף שלהם הוא פיצוי על אובדן כל מה שמשמעותי - אובדן הקהילה והחיבור, אובדן הפרגון, אובדן האינטימיות, אובדן המשמעות. אני שולח חמלה לעני ולעשיר כאחד.

זה לא מאבק בין אנשים. זה מאבק בין השקפות עולם וערכים. דוד בן-גוריון אמר: "לימים שיבואו מדינת ישראל תיבחן לא בעושר, לא בצבא, ולא בטכניקה, אלא בדמותה המוסרית, ויותר מכל בערכיה האנושיים". ממבט על כמערכת דמותנו הערכית אנוכית עד מאד, שלילית וחומרנית. אנשים טובי לב משרתים מערכת רעה. לדוגמא, שעורי הפשע רק עולים - אבל לא בגלל שאנשים הופכים רעים יותר, אלא בגלל שהמצב שאליו מגיעים אנשים חמור יותר. אבירי האור לא נלחמים ב"אנשים רעים" אלא ברוע עצמו. מאבק של אור ושל חושך. האור רוצה לתת את עצמו לכולם. כמו שהשמש רוצה לתת את אורה, ובכך נותנת לנו חיים. החושך בהגדרתו הוא העדר אור. הוא האמונה שאין מספיק אור. כמו שמישהו יאמין שאין מספיק שמש. החושך הוא מערכת אמונות מבוססת פחד ונפרדות, ואז הערכים שלנו משקפים "כל אחד לעצמו". זו תרבות אנוכית. תפיסות העולם בה יהיו מבוססות פילוג. לחלק יהיה ולחלק לא. אנחנו קוראים לזה עשירונים עליונים ותחתונים. אין כמובן מה להאשים את העליונים שהם הצליחו להסתדר בחיים. זו פשוט השיטה, וכל השיטה הזו חשוכה ביסודותיה. אנחנו מתבצרים בתוך התרבות הזו, ויצרנו אזורי נוחות שעלינו לצאת מהם. גם כי לא באמת נוח בהם. הם עצמם מפצים על העדר אור, וגם כי אנחנו פוגעים כך באחרים. האם תבחר לשרת את האור? האם את אבירת אור? כל אפשרות אחרת משרתת את החושך.

הסיסטם הפנימי והחיצוני הוא רע, כי הוא לא פועל במתאם לחוק האחד, יש להיות עמדה לטוב. גנדי בהתנגדותו לגזענות בדרום אפריקה ולאחר מכן במאבק על עצמאותה של הודו קרא לזה סאטיאגרהא: "סאטיא" היא מילה בסנסקריט שפירושה אמת; 'גרהא' פירושו להחזיק. צירוף שתי המילים יכול להיות מובן כ"דבקות באמת", בשבילי היא מייצגת את כוח-האהבה. ביישום של סאטיאגרהא, גיליתי שהמרדף אחר האמת לא מאפשר את ההפעלה של אלימות כלפי היריב אלא שיש לגמול אותו מהרוע שלו ומטעותו ע"י סבלנות וסימפטיה, וגם אם המאבק צודק, עדיין אם תפעל באלימות היא הופכת אותו למאבק שאינו מוצדק". גנדי בפירוש דיבר על רע וטוב, אבל לא על שכר ועונש, אלא על אחריות אישית שמתחילה באבחון נכון של המערכת המושחתת והרעה ועל לעזור לאחרים להיגמל מהרוע. הנה איך שהסיסטם עובד - הוא שורד: מערכת הבריאות משגשגת כל עוד חולים, מערכת הרווחה משגשגת כל עוד יש חוסר רווחה, מערכת המשפט משגשגת כל עוד יש עבירות, מערכת הביטחון משגשגת כל עוד יש מלחמות, ומערכת המשטרה משגשגת כל עוד יש פשע. המערכת רוצה את הבעיות וניזונה מהנפרדות. הפרד ומשול. דוגמא היא מערכת הטיפול בפשיעה - מערכת זו מפרנסת שוטרים, קרימינולוגים, שופטים, עורכי דין, סוהרים, עובדי בתי הכלא, ועוד המון המון אנשים. המערכת רוצה את הפשע, היא מרוויחה ממנו, אין לה אינטרס להיעלמותו. איך אפשר באמת למגר את הפשע? חינוך, רווחה. להתייחס למקור הבעיה ולא לסימפטומים. לקחת את כל אותם תקציבים של מערכת הטיפול בפשיעה ולשנות את המנגנונים החברתיים. בעולם בריא, שחי בשלום ובאחוה, שמחנכים בו לערכי אחדות ושותפות, שבו התקשורת לא רתומה לדרמות שליליות, אלא להתפתחות ולקידמה, שהתקציבים האדירים שמופנים לביטחון מופנים לרווחה, לספורט, לאמנות, למדע, לתרבות ולחינוך - בעולם כזה כולם מרוויחים ולא המערכת שנתונה בקומץ ידיים.

אנחנו כבר מוכנים. הגיע הזמן למאבק מסוג אחר, מאבק נטול מאבק. מי שרגיש שם לב להתעוררות אנושית ב-25 השנים האחרונות כבר מנפילת ברה"מ ומהפלת חומת ברלין. אפשר לומר שהמחאות החברתיות ברחבי העולם ב-2011 (מהאביב הערבי ועד איסלנד) היו שלב מרד הנעורים שלה. שלב מורד וכועס. כאשר ילד מורד בהוריו הוא מסמן חשיבה עצמאית ובחירת כיוון. לרוב, ההורים יתנגדו לכך כדי שהילד ישמור נאמנות למערכת המשפחתית, וכך המרי הזה עשוי להמשיך רוב החיים בין ילדים להורים. אנחנו מוכנים לשלב הבא. שלב היצירה. שלב הבגרות. ההורים הביאו אותנו עד הלום, אפשר להודות להם ולהתקדם. הממסד על כל מערכת החוקים הביא אותנו לרגע הזה של אחריות אישית, ואפשר ללמוד להיפרד ממנו כמו שנפרדים מהורים, כמובן לא באלימות, אפילו בלי מאבק. אלא יותר כעמדה על מה שנכון. לעשות מעשה, להפוך את הסדר הציבורי כשהוא למעשה לא באמת מסדר את הדברים באופן האוהב ולפי חוק האחד. זאת מצוותינו. אפשר לקרוא לזה אנרכיה או כאוס חברתי, אבל זו רק דרך שהמערכת מנסה לזרוע פחד מפני אחריות אישית, ולמעשה לקבל את הסדר הקיים בכל מחיר זה ציות עיוור.

מרתין לותר קינג הגדול במכתב שכתב מבית הכלא העירוני של בירמינגהם כתב: "זה לא זמן למשא ומתן ולפוליטיקה. הכוחות הפועלים אינם מעוניינים לשאת ולתת, לא באמת, והציבור שבוי בהם. עלינו ליצור משבר בלא אלימות ולהביא לידי מתח יצירתי עד שהציבור יאלץ להתמודד עם הסוגיה שעל הפרק, ועלינו לשוות לה אופי דרמטי עד כדי כך שאי אפשר יהיה עוד להתעלם ממנה".

גם גנדי וגם לותר קינג ישבו שנים בכלא לפני שכדור אקדח נטל חייהם. כך המערכת מתנגדת לאבירי האור. רבין, לינקולן, סאדאט, קנדי - כולם נרצחו בגלל הפחד משינוי. בין אם מאמינים בתיאוריות קונספירציה שהשלטון הרג אותם ובין אם רואים זאת כרצח אידיאולוגי, זה היינו אך. המערכת נטועה בכל אחד ואחת מאיתנו ועל כל אחד ואחת מאיתנו למצוא את שורשי האלימות בפנים ולעקור אותם. השלום מתחיל בתוכי וכך גם האלימות. בברית החדשה (ספר מתי 5) ישו אומר: "שְׁמַעְתֶּם כִּי נֶאֱמַר עֵין תַּחַת עֵין שֶׁן תַּחַת שֶׁן: וְאֲנִי אֹמֵר לָכֶם אֶל־תַּתְּקוּמְמוּ לְרִשָּׁע וְהַמְכֵּה אוֹתְךָ עַל־הַלֹּחִי הַיְמָנִית הַטֶּה־לוֹ גַּם אֶת־הָאֲחֵרֶת... אֵל תִּנִּיחַ לְרַע לְהַתְּגַבֵּר עָלֶיךָ, אֲלֹא הַתְּגַבֵּר עַל הָרַע בְּטוֹב". זו תחילתה של תפיסת אי-אלימות, וגנדי אמר בפשטות - "עין תחת עין וכל העולם יהיה עיוור".

במסורת הבודהיסטית בסין ויפן הם פיתחו את רעיון הבודהיסטווה. ישות ששמה בצד את ההארה האישית, ומתעוררת לכך שהיא מחוברת לכל הישויות. אם אנחנו מחוברים בכל מאודנו, הרי שאני לא יכול להיות חופשי כל עוד מישהו אחר סובל. אבירי האור קוראים בדיוק לזה: לחירות לכל. ולא ידעו מנוח עד שחירות זאת תתממש.

מה שאנחנו באמת צריכים לעשות זה ליצור תכנות מחדש של המערכת. להסכים לחשוב אחרת. לא להיכנע לדרך בה החברה מאורגנת וחושבת, אלא לחשוב שהחברה יכולה להיות בנויה אחרת. תכנות מחדש פירושו עולם חדש, אבל קודם כל צריך לפרמט את המערכת, לכל הפחות לעשות לה ריסטרט (RESTART) ולאחל אותה. כל ניסיון לשנות אותה במגרש שלה, לנצח אותה במגרש הביתי שלה, למשל בלובי בכנסת, או בהפגנות ייבשל. מקור הבעיה אינו יכול להיות מקור הפתרון, ואי אפשר לנצח את המערכת במשחק שלה. יש להפסיק לשחק אותה. הפתרונות מטבעם לא יכולים לנבוע מהמערכת עצמה, ולהפסיק לשחק זה קשה, זה לא נוח, אבל זה כל כך שווה. לדרוש דברים מהמערכת זו לא הדרך. גם לא אם תצחק ממש חזק. מי ש'בעסק' הזה כבר יודע ממזמן מה באמת שולט בנו. ויודע שהכוחות מולם אנו מתמודדים לא יושפעו מזעקות, ממצעדים או מעצרות ענק. חברות ענק, כרישי נדל"ן, ממשלות וגופי תקשורת משפיעים כרגע על היומיום שלנו באופן משמעותי וניכר. אבל כמו שאנחנו תלויים בהם, גם הם תלויים בנו. כל הכח נמצא בעצם אצלנו! אצל האנשים. גם עשירונים עליונים, גם תחתונים. המערכת האנוכית לא פוסחת על אף שכבה. ברגע שנפסיק לשחק במגרש של הסיסטם, אפילו לרגע, אפילו לכמה שבועות, אפילו רק אחוז מאיתנו, זה כבר ייצור נחשול אדיר. לאותו אחוז יצטרפו אחוזים רבים, ויגיעו עוד מדינות מיד אח"כ.

"לעולם אל תפקפקו בכוחה של קבוצת אנשים קטנה לשנות את העולם, זה הדבר היחיד שישנה אותו"
- מרגרט מיד, אבירת אור

מסה קריטית היא כמות החומר המינימאלית הדרושה ליצירת תגובה גרעינית. במילים אחרות, זה מספר מספיק של אנשים כדי ליצור מהפכה של ממש במבנה היסודי של החברה. כאשר מספיק אנשים יקבלו את התכנית הרעיונית כצעד ההגיוני הבא בהתפתחות האדם, שינויים יגיעו. לפוליטיקאים ואנשי השפעה לא תהיה ברירה אלא להיענות לרצון העם. לא ייקח הרבה זמן עד שאנשים יבינו שהשכנים שלהם אינם המתחרים שלהם; שלכל מה שהם משתמשים ובבעלותם יש מחיר סביבתי; שבפעילות משותפת כקהילה יש תועלת רבה ומתגמלת יותר בהרבה. הפצת הבשורה על עולם חופשי לא תוביל למעבר, הפצת הבשורה היא המעבר. אנחנו כבר בתוכו. כל שאנו צריכים הוא מספיק רצון מאנשים להביא לביטוי את השינויים ההכרחיים. מרגע שמספיק אנשים ירצו בזה, זה יקרה.

מהי המסה הקריטית?

גם מספר נמוך כמו 1% מהאוכלוסייה יספיק בשלב הראשון כדי להתחיל תגובת שרשרת בלתי ניתנת לעצירה, אך כיצד בדיוק זה יתרחש אי אפשר לנחש! אחוז מהאוכלוסייה בישראל הוא 70,000 אנשים. אם בישראל יקומו יחד כ־70,000 אבירות ואבירי אור וינקטו עמדה לאהבה, ויפסיקו לשרת את המערכת האלימה, אז זה יקרה... כמו שהבריטים עזבו את הודו כשמספיק אנשים "אחזו באמת" וסירבו לרכוש מלח ובד מהבריטים, כך יקרה כאן - המערכת תקבל טלטלה אדירה, ותהיה מחויבת לשנות דרכיה.

המסה הקריטית טוב שתפרץ במקום אחד.

כלומר, עדיף 70,000 אנשים יהיו עמדה יחד במקום אחד מאשר שיהיו 10,000 אנשים ב־7 מקומות שונים בעולם. אחרי שהמסה תתפרץ במדינה אחת, המדינות האחרות יראו שזה עובד הן ימהרו לבוא בעקבותיהן.

זה עובד על העיקרון של "כל אחד הוא אור קטן וכולנו אור איתן". אור איתן, משמעו עמדה איתנה. זה לא המספר, זו האחדות של הקבוצה. איכות החיבור. לא הכוונה לחיבור פיזי בין האנשים, אלא לתחושת הלכידות של המטרה המשותפת, וכאשר המטרה היא אהבה, הרי שהחיבור הוא חיבור של אהבה. מספרים על מעמד הר סיני שהעם עמד "כאיש אחד בלב אחד", זה סוג החיבור שנדרש ברגע האמת.

זו לא הזיה, יש כבר עכשיו משאבים (מהכספים והאנרגיה שלי ושלכם) כדי ליצור מציאות שבה אין רעבים ועניים, שאין מי שלא זוכה לחינוך אמיתי וערכי, שבה הפשע יורד ויורד ונעלם, שבה אין פחד מהזר, שבה יש שלום כי יש מספיק ודי והותר אדמה לכולם ואפשר ליצור קשרי מסחר נפלאים עם שכנינו. כאמור, אנחנו כבר מוכנים. המסה הקריטית של אבירות ואבירי אור כבר קיימת. אבירות ואבירי האור - אם רק נתאחד, אף אחד לא יוכל לעצור אותנו. ובעוד שבהתחלה יתעלמו, ילגלו וילחמו בנו, הרי בסופו של דבר אף אחד לא ירצה לעצור אותנו, ואז, בלי מאבק, נהפוך לאחד וננצח. סוף טוב - הכל טוב.

**"דברים נפלאים
עוברים לנגד עינינו,
אבל הקצב שבו אנו מתנהלים
אינו מאפשר לנו לראותם"**

רבי נחמן מברסלב

"הפחד העמוק ביותר שלנו איננו שאנחנו בלתי-כשירים. הפחד העמוק ביותר שלנו הוא שאנחנו עוצמתיים מעבר לכל שיעור. זה האור שלנו, לא החשיכה, המפחיד אותנו... ככל שאנחנו מאפשרים לאור שלנו להאיר, באופן בלתי-מודע אנחנו מעניקים לאחרים את הרשות לעשות אותו הדבר. ככל שאנחנו משתחררים מהפחד שלנו, נוכחותנו באופן אוטומטי משחררת אחרים." - (נאמר בטקס ההשבעה של נלסון מנדלה) מריאן ויליאמסון, אבירת אור

זה חלום על עולם חדש. אם העולם הישן מאופיין בכך שאנחנו מתרכזים ב"אני", שכל אחד לעצמו, והחשיבה שלנו נפרדת, אז העולם החדש הוא עולם של "כולנו אחד" בו אנחנו חיים יחד לפי חוק האחד, עולם אוהב. קשה לנו לתפוס כזה עולם כי לא נולדנו למציאות שכזו, עלינו להסכים לחלום כדי לפרוץ את דרך החשיבה הישנה ולדמיין מציאות נפלאה בה אין עוני ורעב, בה אין מלחמות, הסביבה נקייה, ואנחנו מתייחסים זה לזה בלי פחד, בלי שנאת חנם, בלי גזענות, ורוצים זה בטובתו של זה בכל העולם. יש להסכים לכך ששלב המעבר מעולם ישן לעולם חדש ייקח כמה שנים טובות. יש להסכים לאמץ לחיקנו את החלום, לאפשר "מסע בין עולמות". זו הרפתקאה מופלאה, וכמו שאומר פתגם טואאיסטי מפורסם: הדרך היא המטרה. ללכת לעבר עולם חדש, זה כבר עולם חדש. העלייה לרגל היא הפסגה. יש לצאת לדרך, גם אם היא לא תהיה נוחה או קצרה, להסכים להתחיל לחשוב לטווח ארוך.

עולם חדש אפשרי. עלינו להתחיל במחויבות להיות **עמדה לחוק האחד**. הזהויות שגדלנו עליהן כמו עשירים ועניים, יהודים וערבים, ארץ וחול, והתרבות שמנתבת אותנו אליהן, הן חסם בפני יצירת זהות עצמאית והכרות אינטימית עם עצמנו. עלינו לרגע להעז לראות מעבר להן, לשחרר את האדם כאדם. לראות עצמנו כבני אדם, תושבי העולם החופשי. להסכים לאפשרות שנפרח יחד באושר. בלי להיות עמדה זה לא יקרה. לא מספיק להיות "אוהב" במובן המוסרי של אדיבות ונחמדות. אם ליבך נכון ופתוח אז היופי והטוב שעוברים דרכך פשוט לא מוכנים להסכים לרוע והעוול הגדול, אין מצב שתעמוד מנגד ותתן לעשרות אלפי אנשים לגווע מרעב מידי יום, ולמיליוני אנשים להיות עצובים ומדוכאים מבלי אפילו לדעת למה ומדוע. בטח שלא תסכים לשעבוד של אף אדם ולאכזריות ודיכוי כלפי החיים.

הייאוש נעשה יותר נוח

את העוצמה אפשר לקבל מההבנה שאתה לא לבד, ושאת תאמין שאתה בודד אז תחלש ולבסוף תתייאש. פסטיבלים, או מסיבות ובמות כמו ביום העצמאות נותנים לחברה האנוכית רגעים של אחדות, אך רגעי האחדות מעטים ורגעי הניכור כה רבים, אנשים שבויים באמונת הבדידות. הנפרדות כה עזה והכאב הופך בלתי נסבל למולה שכן אנחנו יצורים חברתיים וחברותיים בטבענו, ושיטת הרווח האישי והתחרות על הישגים ומשאבים מרחיקות אותנו זה מזה. וכשהסבל גדול אז הבריחה היא לכל עבר, לכל דבר שמאפשר הנאה רגעית. "כך שהייאוש נעשה יותר נוח" כתב אביר האור חנוך לוין לאבירה חווה אלברשטיין בשיר לונדון, ותהה "ואולי זה כבר לכל החיים להיות לבד?" וסיכם: "אתה מבין? אם למות כמו כלבה, אז לפחות הטלוויזיה תהיה טלוויזיה".

יש תחושה שאנו תקועים עמוק עמוק בבזע עם סיכויים נמוכים ביותר לשיפור. אנו מזהים זאת, אך לא ממש מדברים על כך. הגזים הרעילים ששחררה האנושות לאטמוספירה ימשיכו לאכל את האוזן בעשרות השנים הבאות אז איפה מוצאים אנרגיה לפעול, כשייתכן כי כבר מאוחר מדי? אולי עדיף להתייאש? בנוסף, קיים טאבו תקשורתי סביב הכרה ציבורית בבעיה. יש הכחשה כמעט טוטאלית והימנעות מדיבור גלוי על העוול שאנו גורמים לעצמנו. מרביתנו חשים באופן עמוק את המשבר, ובשלב זה הוא כבר מגיע לכיס בצורות של משברים כלכליים - אך במישור היומיומי מעודדים אותנו להתנהג כאילו העסקים-כרגיל. למי שכל האינפורמציה שלו מגיעה מהעיתונים היומיים קשה להיות מודע לקשר בין שיטפונות ובין אפקט החממה, ובין מלחמה לבין נפט.

כל יום נהרסים עוד ועוד מרחבים אקולוגיים לטובת רווחיהם של תאגידים ענקיים. האוויר שאנו נושמים, המים הדרושים לנו לשתייה והמזון שאנו אוכלים – סופגים יותר ויותר רעלים. אנשים מוכנים לרכוש מים מינרליים במיטב כספם ולעבוד קצת יותר כדי לרכוש אותם במקום לטפל בבעיית זיהום המים עצמה. אנו ממשיכים להתעלם מטכנולוגיות ירוקות להפקת אנרגיה כל עוד לא שאבו את טיפת הנפט האחרונה מכדה"א. רמת התחלואה מסרטן עולה ככל שהאוויר נהיה מזוהם יותר, שכן הנשימה שלנו היא המקור המרכזי לחיותנו, אך אנשים מוכנים לשתוק ולהמשיך לעבוד כרגיל, העיקר לא לאיים על אזור הנוחות שלהם של שגרת ה-ללכת לעבודה ולחזור לבית, לנעול את הדלת, וליהנות מאיזה פיקניק בחיק הטבע בסופ"ש עם המשפחה או בטיול לתורכיה בקיץ. גם גזירות כלכליות חדשות אולי יעלו את המדמור והתסכול ואולי מישהו יחתום על עצומה, או יגדיל אפילו ללכת להפגנה, אבל לא ימהר לעשות את השינוי. זו דרך המובילה לניוון מוחלט. איננו יכולים להמשיך בה. זו התאבדות.

אזור הנוחות

המפתח למסע בין העולמות הוא המוכנות לצאת מ"אזור נוחות" של מזגן ומכונית ועבודה ובעצם כל מה שלימדו אותי שעליי להשיג בעולם הזה. ניכר בעליל שזה לא עובד, וזה לא מביא אושר. אבל, כדי לצאת מאזור נוחות יש להסכים לכך בהתחלה שאני בכלל באזור נוחות, כלומר שאני חושב במנטאליות שבה נוחות היא אידיאל. עד שמישהו לא מוכן להודות בבורותו הוא לא ישתנה, ממש כמו מכור לסם שעליו להודות קודם בהתמכרותו כדי להשתנות. רק כשהיינו מוכנים להודות בבורותינו לפני כמה מאות שנים נפתחנו למהפכה המדעית. אנחנו מתנהגים כאידיוטים, ועושים נזק, אבל אנחנו חמודים וכמעט אף פעם לא מתכוונים להרע, זו בורות וסחף, זו הרעלה המונית, והמרעיל בתוכנו הוא האנוכיות שבנו. אנוכיות יוצרת אזור נוחות והיא יוצרת לאורך זמן ייאוש, כך שהייאוש נעשה יותר נוח. אזור הנוחות הוא שיקוי מוות שמאפשר לנו להיסחף אוטומטית ללא מחשבה. יש לאזור זה סיסמא "הכל בסדר", כמו שמיכה חמימה שעוטפת אותנו מבלי שנהיה מודעים לצורך הדחוף להשתנות.

חשוב להבין שהכי נוח בכלל לאסיר בכלאו אין אחריות ואין צורך להשתנות. לעומת זאת המסע אל החירות הוא מפלט מאזור הנוחות, הוא חצייה של תהום שבצידה האחד אנחנו ובצידה האחר האושר. לשווא ננסה למשוך את האושר לצידנו, זה אנחנו שעלינו לחצות לצד השני, והאחריות היא הגשר. בהתחלה עלינו להתאמץ, עלינו להיגמל מהרגלים שליליים במחשבה, ברגש ובמעשה, וכל גמילה דורשת מאמץ. כל ניוון דורש מאמץ בעת השיקום.

דרך אחרת לקרוא לאזור נוחות היא אשליית הביניים הלא היא "הבינוניות", שלוחשת לנו שבין גן עדן של אהבה לגיהנום של חושך מוחלט שוכן מקום אפור בינוני שבו נעביר את הזמן עד שמשהו יקרה. ניפוץ האשליה מוביל להבנה שאין כל דרך ביניים, אנו נמצאים על הדרך לעולם חדש או על הדרך להתרסקות, על הדרך אל האור או על הדרך אל החושך. או שנהפוך להיות חופשיים או שנתאבד באיטיות. אולי זה שחור-לבן בשבילך, אבל אין שום מצב אחר. במצב בינוניות נסתפק בציון 55 כציון עובר וב-51 כביטוי של רוב, אבל אם שום דבר מלבד השלמת המסע לא יספק אותנו אז לא נסתפק בפחות ממציאות של גן עדן עלי אדמות. זה הכל או כלום. עלינו להפנים את ההשתוקקות למסע הזה ולהפכה לחלק בלתי נפרד מתאי גופנו ולתת לה להיכנס ל-DNA שלנו ולשנות שם את הקידוד הבסיסי. העולם החדש נוכח ומחכה עד שהמסע יושלם, השאלה היא עד מתי נדחה את המסע חזרה.

המהפכה אינה נוחה, ואם היא נוחה היא נכשלה במשימתה!

היא הזמנה לינוחות אמיתית המחכה לאורכו של נתיב רצוף ביציאה מאזור הנוחות.

אי אפשר להתחמם בנוחיות של העולם הישן יותר או להתכרבל באשליה שעולם חדש כבר כאן מבלי לעשות מהפכה. אמנם העולם החדש כבר כאן כזרע, כרעיון גרעיני, אך יש לשתול אותו ולטפח אותו בעדינות כדי שנראה פרחיו. אנחנו בשלב המעבר, במסע בין העולמות, וכל עוד אנחנו במסע, יש להתייחס אליו כאל מסע ולהתענג על טבעו של מסע, על כל האתגרים שהוא מביא.

המהפכה היא בעצם תאוצה אקספוננציאלית מהמקום בו היינו מוכנים לסבול בשקט למקום בו אנחנו מוכנים לקבל אחריות על עוצמתנו לבחור כיוון. ומה צריך להתרחש כדי שהמהפכה תקרה? פשוט שמספיק אנשים ירצו ויהיו מוכנים להגשים את החלום!

המדען אוורט רוג'רס חקר את תהליכי אימוץ חידושים בטכנולוגיה, בחברה ובחינוך ופיתח חמישה שלבים שמתארים חמש קבוצות של מאמצי חידושים ממועד החידוש ועד לאימוצו והוא קרא להם: החלוצים, המאמצים הראשונים, הרוב המקדים, הרוב המאחר, והמאחרים באימוץ. אפשר להשליך את המחקר המאושש הזה לכל תחום בו בני אדם מתארגנים למול משהו חדשני.

הנה חמשת השלבים במסע אימוץ רעיון העולם החדש:

1. **החלוצים** - בהתחלה כמובן יקומו קומץ אבירי האור, אולי מאות ואלפים בודדים, כעמדה לחוק האחד ולחלום הענק ויקראו לעוד ועוד אבירים ואבירות. זה יצחיק את היריב. ממש ישעשע את הסיסטם החשון. זה יראה דויד למול גולית. גלגל האינרציה כל כך גדול ואנשים כל כך מהופנטים, שכאשר ילד קטן שצועק "המלך הוא עירום" ממש לא מאיים על ספיראלת השתיקה. הסוד הוא בעמדה, בסולידריות, באחדות החיבור של הגרעין הזה, שאם הוא חזק הוא יהיה בלתי ניתן לעצירה וממנו ינבט השלב הבא. האמירה המרכזית ששווה לאותם חלוצים לזכור: "כל העולם כולו גשר צר מאד והעיקר לא לפחד כלל" (רבי נחמן, אביר אור) - שכן, אלו, בבדידותם לכאורה, נראים קטנים וחלשים, אך עליהם לסמוך על כך שהם מנפנפים על גחלת מוכנה ולהבה תפרוץ ממנה, אל להם להסתכל לאחור אם עוד אבירים ואבירות יופיעו, אלא להיות עמדה נחושה, והאחרים אכן בוא יגיעו!
2. **המאמצים הראשונים** - קיימים כבר עשרות אלפי אבירי ואבירות אור שפועלים לשלום, לזכויות אדם, לזכויות בע"ח, לצדק, לחברה הוגנת, לאיכות השלטון, לרווחה... ברגע שהקריאה תהדהד בהם הם יקומו, בהתחלה כהזדהות ואז כהתרגשות ולבסוף יאמצו בעצמם את החזון. כל הצלחת אימוץ הרעיון מבוסס על המאמצים הראשונים הללו, זו המסה הקריטית שמניחים שכבר מוכנה. הקריאה אליהם היא קריאה לאומץ ולעמדה, להכל או כלום, לחלום הגדול, ולהגשמת כל מטרותינו גם יחד. הם כבר מסכימים, אסור "למכור" להם את הרעיון או לשכנעם, אלא רק לעורר אותם לחלום ולהגשמתו בפעולה ישירה יחד כאחד בסנכרון אחד. אמירה לזכור היא: "שביחד נקום ובנפרד ניפול".
3. **הרוב המקדים** - כאשר עוד ועוד אבירי אור יקומו כעמדה לכל מה שטוב, לעתיד אחר ויטכנו את היות עמדה, זה יכה גלים. מרגע זה צפוי נחשול גדול של מצטרפים ועשרות האלפים יהפכו למאות אלפים של מאמצי הרעיון, שבשגרת חייהם אינם פועלים בהכרח כאבירי ואבירות אור, אך לבבותיהם הוכשרו מתוך השראה עקיפה משך שנים דרך אמנות ומטפורות של אור. הם יקומו בהתרגשות ממה שקורה, אפילו מבלי להבין אותו בדיוק, וישתלבו ביצירה ומתוך ההתלהבות וההתרגשות כבר יאחדו שורותיהם. זה לא שכנוע, או סחיפה, זו רתימה נלהבת לחזון. אמירה מרכזית נרגשת: "כל אחד הוא אור קטן וכולנו אור איתן".
4. **הרוב המאחר** - אלו המסות הגדולות של מיליונים שלא העזו בהתחלה להצטרף בהסברים רציונאליים שהם "לא מהפכנים" ושהם "לא אבירים", ולכן יש להימנע בשלב זה מהצמדות להגדרות. ככל שאנו נצמדים להגדרות בשלב זה, כך אנו מכשילים למעשה את השינוי הרצוי. מהפכה אמיתית תכלול שבירה של כל התפקידים הידועים ושיבה אל לקיחת אחריות על החיים שלנו כמכלול. מהפכה היא לקיחת אחריות על הגורל שלנו - וזה יערב בנייה-מחדש של העצמי, של הקהילה, ושל היחסים ביניהם. ברגע שמעגל הנהגה שמתווה דרך מגדיר

מושגים כמו "פעילים" לעומת "לא פעילים" או "ערים" לעומת "ישנים" בשלב זה הוא יוצר נפרדות. לכן, למרות הרטוריקה המהפכנית לכאורה, כל מושג שהיה לאמצעי עד כה כמו "אביר אור", או "סוכן שינוי" או "מהפכן" או "אקטיביסט" סיים את תפקידו. זה לכשעצמו יציאה מאזור הנוחות של המהפכנים כי הוא מסיים את הנישה הקטנה שחצבו לעצמם. קל לשחק את תפקיד המהפכן שכן זו הגדרה, צורה מקובלת. מרגע זה היא מיותרת ומפריעה. כולנו הופכים להיות בני אדם בהגדרה עם ג'וב אחד - לעשות מהפכה. רק שבשלב זה כבר בכלל לא מדובר על משהו מהפכני, אלא ג'וב ככל ג'וב אחר, בלי דרמות וקלישאות, להפך, להקל על המיינסטרים לחשוב שזה המיינסטרים החדש. אמירה להדהד להם: "אל תישאר מאחור, זה לא יהיה אותו דבר בלעדיך".

5. **המאחרים באימוץ** - אלו התנגדו מכל מיני סיבות לאורך הדרך ונשארו מתנגדים עד הסוף, הם יכללו את אלו שלא יאמצו בכלל עד שהחברה תשתנה, את אלו שיאחזו בציניות שלהם עד הרגע האחרון, אבל בעיקר את אלו שיאמצו אחרונים, כאשר יראו שהרוב המוחלט כבר אימצו והם נשארים מאחור. המערכת תחל כבר איתם או בלעדיהם את הטמעת מערכת ההפעלה החדשה והם יצטרפו אחרונים. אין אמירה להדהד להם, הם כבר יגיעו. או שלא.

יש לזכור שבמסע המופלא הזה בין העולמות פנינו מופנות אל הלא נודע. כל הזמן נותרים לא יודעים, ולא יודע פירוש חופשי. לא יודע פירוש לא מסתפק במה שכבר יודע וממשיך לחקור, ולכן המסע הוא אינסופי. כל מודל אימוץ החידושים תיאורטי, אבל מאלפי תצפיות בתופעות שהיו בתחילה חדשניות והפכו להיות פשוט מקובלות ומוסכמות המודל עובד ולכן אפשר לנבא את התרחשות הדברים. כל עוד זוכרים כמובן ספונטניות והתרגשות מהלא-נודע יופיע אמון בתהליך, והשכינה כבר תשרה עליו.

פעולה ישירה

פעולה ישירה המשקפת הלכה למעשה את מהות הסירוב הלא-אליים כלפי המערכת האלימה, היא הדרך היחידה לעצור את הגלגל שנע מכוח האינרציה של עצמו מזה שנים על שנים. גלגל שיוצר נזק ואי-צדק, גלגל שיוצר כוח אדיר למדינה בשירות בעלי-ההון. יש דרכים רבות ומגוונות לעצור את הגלגל הזה ברמה האישית, כדי לשחרר את עצמנו מהמרוץ ומהרדיפה אחר רווח פרטי לעצמי בלבד. אך אין סיכוי לשינויים קטנים, רבים ככל שיהיו כי גלגל האינרציה כה חזק שהוא יתנגד בכל תוקף לעצור אותו, וכוח האינרציה הוא כוח חזק מעין כמותו. לכן, עלינו לפתח גם ראייה טקטית. להתארגן ככוח אחד, כוח הביחד. כולנו אור איתן.

התארגנות זו צריכה להיות מעוגנת בתוכן גלובלי, ולבנות גשרים לקישור הן בין מגזרים חברתיים באותה מדינה, והן בין עמים ובין ארגונים שונים ברחבי הרשת העולמית של ארגוני האור שמשרתים את כוח האחד. יש בעולם, מבלי להגזים, מיליוני ארגונים וקבוצות וקהילות שפועלות מקידום זכויות אדם דרך פעילות למען הסביבה ועד פעילות הומניטארית לרווחה וצדקה. אם כל האנשים בכל הקבוצות הללו יקומו כעמדה אחת לעולם אוהב, ויבינו שכל הבעיות כרוכות זה בזו כשתי וערב, הרי שכל אלו יחד הם התנועה הגדולה ביותר בעולם, וזו תנועה שגדולה בהרבה מכל תנועה שהייתה אי פעם לפנייה.

יש להבין שאף לא אחת מבעיות העולם החופשי לא תיפתר ברמה הגלובלית כל עוד אחרת קיימת. בעיית האכזריות לבעלי חיים לא תעלם כל עוד הפרות בוטות של זכויות אדם מתקיימות בגלוי, ובעיית הלחימה והחימוש הגרעיני לא תעלם כל עוד יש פערים כלכליים בין מדינות, שבחלקן הרעב הולך וגדל ובאחרות יש בזבז כה גדול של משאבים להם מתאווים כל כך המדינות העניות. כל עוד יש מחסור יהיה פחד, וכל עוד ישנה חמדנות תהיה אלימות. הבעיות כרוכות זו בזו, אך הפתרון אחד הוא - לחיות לפי חוק האחד. עולם אוהב והרמוני.

פעולה ישירה היא מפגש ישיר עם גורמי הבעיה.

היא לא לפעול דרך נציגים כמו פוליטיקאים או לוביסטים או מחלקות תלונות ציבור. היא לא לפעול דרך מכתבים, עצומות, כרוזים וכו' למרות שגם לאלו השפעה הם אינם פעולה ישירה אלא אמצעים נלווים אליה. כל אלו לא הצליחו, ולא יצליחו, להביא למהפכה. לא למהפכה תודעתית של אהבה בכל אופן. פשוט שרוב המאמצים לשינוי נעשים באמצעים שבהם המערכת הממוסדת מאפשרת את השינוי. אך מה ההיגיון בלחשוב שהשיטה מאפשרת נתיבים לשחרור - כאשר בזכות השיטה, מתאפשר ומקודם הדיכוי? אם אתה מותקף בידי מישהו שמהדק את זרועותיו סביב צווארך - האם תאסוף חתימות על עצומות, ותבקש ממנו בנימוס או בדרישה שיפסיק? זה דימוי טריקי, כי אין פה באמת אדם, אלא מערכת אנוכית שמשרתת את עצמה והיא פועלת על טייס אוטומטי, ולכן קשה יותר לקלוט אותה. אך עדיין כמו בדימוי יש לבחור בפעולה ישירה כדי לחיות.

כאשר הגלגלים מתחילים להתגלגל למקומות הלא-נכונים, זוהי אחריותנו לתקוע בהם מקלות. על-ידי סירוב לציית, אנשים לומדים למנוע את שיתוף-הפעולה שלהם ולהביע את כוחם.

חשוב כמובן להשתמש בדמיון ולהיות יצירתיים, לפעול יחד כאחד ולעולם לא תוקפנים, לא חיצוניות ולא פנימית. לדברי מרתין לותר קינג, מענקי האבירים: "אסור שמדוכאי העולם ירשו לעצמם להפוך למרי-נפש, או לשקוע במאבקי כעס. בכך שנענה במרירות לא נשיג דבר, אלא רק נגביר את השנאה שבעולם. לאורך דרך החיים, חייבות התבונה והמוסריות לנתץ את שללאות השנאה. דבר זה אפשר לעשות רק בכך שנאיר את מרכז חיינו בעזרת מוסר האהבה...".

הכי חשוב שהפעולה הישירה תיצור מצב שאי-אפשר יהיה להתעלם ממנה, ובכך אכן תתקע את המקל בגלגל.

הפעולה הישירה ההגיונית היחידה שנראית בשלב זה של גלגל האינרציה היא ממש לתקוע בו יתד בנחישות. כל כך חזק גלגל האינרציה באוטומטיות שלו, ומקבל כושר ייצור עצמי כתוצאה מהמון בחירות שגויות שעשינו כמין אנושי, שגויות במובן שהן נעו נגד חוק האחד. בשלב זה נתחיל לעשות בחירות במתאם לחוק האחד והאינרציה תחל להיחלש, ואיתה ביטחוננו באפשרות החירות תגבר ותביא ביטחון. כשהביטחון יתייצב אז יהיה לנו קל יותר להתמיד ובשל העקביות וההתמדה תחלש האינרציה עוד ועוד, עד שמומנטום ליצירה חדשה ייוולד. כשמומנטום ליצירה חדשה ייוולד התהליך יהיה נטול מאמץ. אפשר לכנות את השלב הראשון תנופה לשינוי, ומרגע שהתנופה מספיק חזקה אז כמו כדור שלג בתאוצתו שמייצר כושר ייצור עצמי נכנס לשלב השני של נביעה טבעית. זה השלב בו יתחיל להיות מורגש השלב השלישי של החירות, של השחרור. העולם אותו עולם, אך המערכת מבטאת משהו אחר לגמרי, משהו כה מופלא, עד שלא נותר בו זכר למה שהיה קודם.

אז מה עלינו לעשות? מהו אותו יתד נחוש?

למערכת יש שלוחות בכל מקום - חברה, פוליטיקה, כלכלה, סביבה, חינוך, תקשורת, צבא, משטרה, חוק. היא משחק של להרוויח לעצמה כמה שיותר. היא עושה זאת בצורה לא כשרה, לא הוגנת, סודית ואפלה. זה לכשעצמו לא בעייתי. לגיטימי. משחק מלוכלך אמנם אבל משחק. היא מייצרת סדר שמייצר לה רווחים לעצמה. פוליטיקאים מחוקקים עוד ועוד חוקים לשמירת הסדר הזה, משטרה תפקידה לשמור על הסדר הזה בתוך המדינה, חיילים תפקידם לשמור על הסדר הזה בין מדינות, וכך הלאה. כמה שיותר בעיות כך יש יותר רווחים למערכת. נולדנו לתוך שפה ששירתה חברות של שליטה. ההמונים, לא למדו לפתח מודעות לצרכיהם, וחונכו במקום זאת להיות צייתנים וכפופים לסמכות, זו התניה תרבותית והצבתה של התניה זו תחת זרקור המודעות היא צעד מפתח בהסרתה של זו בנו. הבעיה היא לא המערכת, הבעיה היא הצייתנות שלנו למערכת. אין לה כוח משל עצמה, ואף אחד לא באמת רוצה לשרת אותה. יש מי שלא מעלה בדעתו אפשרות להפסיק, אלו הם הבורים, אלו ש"אינם יודעים לשאול" וכל המסע הזה בכלל בעבורם. רבים אחרים פשוט מפחדים או מיואשים. עלינו למצוא כוחות פנימיים להתגבר על הספק והפחד ולהפסיק לציית למערכת על כל שלוחותיה.

"כבר זמן רב אני חושב, שאם יום אחד, בזכות יעילותה הגוברת של שיטת ההרס, ייכחד המין האנושי מעל פני האדמה, לא האכזריות היא שתישא באחריות להיכחדותנו, ועוד פחות ממנה, כמובן, ההתמרמרות שאכזריות זו מעוררת או פעולות הנקמה כלפי האכזריות... אלא הצייתנות, והעדר אחריותו של האדם. 'נתינותו' הבסיסית המתרפסת בפני צו שעה פשוט. הזוועות הגדולות שאותן ראינו, הזוועות הגדולות יותר שעוד נראה, מעידות על ירידה במספרם של מהפכנים, של אנשים שאינם ניתנים לאילוף, ועל צמיחה קבועה במספר האנשים הכנועים".

- העיתונאי הצרפתי ז'ורז' ברנאוס שיצא נגד הסכם מינכן עם היטלר וערק מצרפת, אביר אור, 1938

כמה זמן צריך להפסיק לציית למערכת כדי ששינוי יורגש? זה לא מדע מדויק, אך נהוג לציין תקופה של 21 ימים כתקופה שנחוצה לחולל שינוי. שהמערכת העצבית מתרגלת למצב חדש. כך למשל כשמישהו רוצה להפסיק לעשן או לאחר שלושה שבועות גמילה נהוג להגיד עליו שהוא "נגמל". עלינו להפסיק לציית למערכת - לסרב בכל תוקף לשרת אותה בכל שלוחותיה - ולו לתקופה מוגדרת של 21 ימים והשינוי כבר יקרה. כמובן שאין לצפות שכולם יצטרפו. בתחילה יהיו אלו החלוצים והמאמצים הראשונים, ואז אפשר לצפות לרוב המקדים שיצטרף. אחרי 21 ימים נחוש בשינוי ואז יצטרף כבר הרוב המאחר.

יש לזכור שאין פה אשמים, אין פה רעים. יש אנשים טובים שמשרתים מערכת רעה ועושים זאת בבורות. כאשר הם מצליחים אנחנו קוראים להם מאיון עליון או 1% אך מישהו צריך להיות אחוז זה במערכת כמו שמישהו צריך להיות האחוז התחתון. ברוסיה, המיליארדרים של השוק הפרטי שמשתתפים בברית עם השלטון מכונים "אוליגרכים", בסין הם נקראים "הנסיכים", בצ'ילה קוראים להם "הפירנאות", בארצות הברית מכנים אותם "חלוצי מערכת בוש-צ'ייני", ובישראל "בעלי הון". האליטה הפוליטית והאליטה הכלכלית פשוט התמזגו זו עם זו, מחליפות ביניהן טובות הנאה על מנת להבטיח לעצמן את הזכות לנכס משאבים יקרים שקודם לכן היו נחלת הציבור - החל בשדות הנפט של רוסיה, דרך האדמות הקולקטיביות של סין, חוזה בנייה ללא מכרז לעבודות השיקום בעיראק, וכלה בים המלח שהופרט לבעלות משפחת עופר. אפשר להתקומם נגד חוסר הצדק בזה, ואפשר לקבל את זה כחלק מהשיטה. אם אתה מסכים להיות עשירון כלשהו, נניח עשירון חמישי, אז אתה צריך להסכים שמישהו יהיה עשירון תחתון שיעשה את העבודות השחורות בשבילך, יעני "יעבוד בשבילך" ושמישהו יהיה אלפיון עליון ש"עובד עליך". ואכן, עובדים עלינו.

"בעוד אנו שואפים לשלום, לא נוכל להכחיש את האפשרות שכל אחד מאיתנו עלול להיתקל בצורך לבצע התערבות תקיפה לשם הגנה. אני מביע משאלה מעומק ליבי שהתרגול הרוחני יסייע לנו להיכנס למצבים אלה כשאנו נקיים מכל הרעלים שעלולים להיות בליבנו. שנוכל לפעול מתוך חמלה ספונטנית, כדי להביא בסופו-של-דבר חירות הן למדוכאים והן למדכאים, שכן שניהם צריכים את החירות." - טולקו רינפוצ'ה, נזיר טיבטי ואביר אור, 1997

"אלטרנטיבה למערכת" או פעולות אלטרנטיביות לשינוי

אנשים בכל רחבי העולם פיתחו בעשורים האחרונים כלים להעצמה כאלטרנטיבה לשיטה. חלקם יוצרים יוזמות מקומיות קטנות המנתקות באופן מלא או חלקי קולקטיבים קטנים מן השוק הגלובלי. זה יכול להיות מטבע מקומי, זה יכול להיות תוכניות אשראי ללא-ריבית או בנק זמן לפיו ממירים בשיטת ברטר את עבודתך או משאביך עם האחר על בסיס זמן במקום על בסיס כסף. כל אלו אכן מהווים כלכלות מקומיות בנות-קיימא אשר מסתמכות על עצמן ואשר מבוססות על סולידריות במקום על תחרות ורווח.

מצד אחד האלטרנטיבה במובן מבורכת בכך שהיא יוצרת אקטיביזם לעומת פסיביות, ובמציאות שקל להתיימשך בה כל מה שמסיט את האדם מן ההזנחה והאדישות אל עבר הפעולה מבורך, אך מצד שני בעצם יצירת נתיבים משניים אלטרנטיביים למערכת מפנים אבירי האור את זמנם וכספם ליצירת חלופות למערכת, אך היא ממשיכה בשלה ליצור נזק, כאשר לאלטרנטיבה אין כמעט כל השפעה עליה. בכך שמשקיעים אבירי אור רבים אנרגיה רבה לאלטרנטיבה נשארת המערכת השולטת על הזרם המרכזי של חשיבה ושיעבוד על ההמונים.

אבירת האור ג'ואנה מייסי שפיתחה את הרשת המופלאה Interhelp Network להעצמה מפני ייאוש מסבירה את "הייאוש הלא מודע מפתרון כולל" כסיבה לכך שאקטיביסטים יצרו אלטרנטיבות למערכת במקום להישאר בה ולשנות אותה מבפנים. לדבריה אקטיביסטים רבים לא מודעים לכך שהם התיימשכו מכך שהמשרד כה חמור - שכל המערכות האקולוגיות נגועות, שהקרקע מלאה מתכות כבדות, שהיערות נכרתים בקצב מחריד, שמי השתייה מזוהמים ולאנשים רבים אין גישה למי-שתייה ראויים, מגוון בעלי-החיים הולך ונכחד שנדמה היה לאקטיביסטים שאין באמת סיכוי לשנות בקנה מידה גדול אז הם ייצרו חלופות לנחיתותם. בכל יום מופיע על אי-צדק חדש כלכלי או סביבתי או חברתי או על משברים ביטחוניים שדורשים את תשומת-לבנו ומעורבותנו. מתי תהיה עצירה לנשימה עמוקה מתיקון עולם? אז לחילופין נעשתה בחירה לא מודעת ללא לתקן אותו על באמת, אלא להחליף אותו במציאות בועה חלופית, שכאילו כבר מתוקנת, ובעוד שיוצרי האלטרנטיבות מחויבים לפתרון הם מתעלמים מהבעיה המרכזית שהיא בכלל השבי התודעתי שבו אנשים נמצאים.

הבעיה היא שקולקטיבים כאלו קטנים כגדולים, בימים שהתודעה הקולקטיבית אינה חופשית ומשועבדת לדפוסי אמונה ישנים, הם בעצמם נפלאים ככל שיהיו, מתקיימים בתוך אטמוספירה אלימה וכמו מבצרים עצמם מפניה במקום לשנותה. במאמר Give Activism משנת '99 של קבוצת reclaim the streets קראו חברי הקבוצה לשינוי מהפכני עמוק ותיארו את תפקיד האקטיביסט האמיתי כאחד שלא מוותר על אף אחד מחברי הקהילה האנושית, ולא יוצר כפייה עצמית של בידוד ע"י יצירת שייכות לקהילה. לדבריהם רבות היוזמות שילכו ויגדלו של קבוצות שלכשעצמן הן טובות וראויות, אך הן "סוגרות את עצמן בגטו של הכוונות הטובות", פשוט כי חבריהם נמצאים כבר בתודעה של מבנה חברתי אחר, ומשכפלים את המבנה הזה לתוך קהילות, אך כך למעשה בדיוק נוצרו המעמדות החברתיים-כלכליים מלכתחילה, ואם משכפלים מבנה של אוטונומיות מבלי לקרוא לחירות המשפחה הרחבה ששבויה באמונות ישנות, אז לדבריהם "בשם מאבק שביסודו אנטי-קפיטליסטי, כבר הפסדנו לפני שהתחלנו. זה בידוד והבעת חולשה כלפי המערכת, ויש חוסר צניעות לראות זאת כאילו נוצרה קבוצה נפרדת ומיוחדת שכבר הבינה משהו. יצירת קהילות עצמאיות לכאורה כל עוד המשפחה האנושית מדוכאת אינה מאתגרת את הגבולות שחוסמים אותנו, שכן אם היא הייתה מאתגרת הרי שהמערכת כבר הייתה מתנגדת אליהם. אם אנחנו מעוניינים בחופש אמיתי ולא רק באוטונומיות כלכליות, עלינו לעשות פעולה להתנער ממה שמכור ולא ליצור עוד ניכור אליטיסטי בדמות של קהילות שאת תפיסתן הרדיקאלית לא יבינו ההמונים".

יש הרואים בחזרה אל הטבע דרך לשינוי ומקווים שהיא תשנה את חייהם לטובה. רעיון החזרה אל הטבע מדבר על חיים בצורה טבעית יותר, בדומה לדורות הקדמונים. הדוגלים בחזרה אל הטבע עוזבים את העיר בהתבסס על הרעיון שאם האדם יהיה קרוב יותר לטבע, הוא יהיה מאוזן יותר והרגשתו תהיה טובה יותר, ואכן כוח האהבה שבטבע הוא נפלא וזמין לאדם כמו לכל בעל חיים או יצור צומח. אך נשאלת השאלה האם "חזרה אל הטבע" מעבר לחוויה הנעימה כשלעצמה, האם היא פתרון שורש הבעיות וחוסר האיזון. האם זו תכניתו של הטבע בעבור התפתחותנו? מה מטרת הטבע מאיתנו? מקום טוב להתחיל התבוננות בכך הוא במחשבה "האם הטבע יאפשר לנו להקטין את האנוכיות שלנו?". איך קרה הדבר מלכתחילה שחיפשו דרכים לקדמה ולצאת מהטבע, וממציאות של מערה ושל צריף? התבוננות עצמית וגלובלית ב"מחשבת הטבע" תאפשר לנו תמונה שלמה מעבר למגבלות המקום והזמן, ותסגור מעגל התפתחות בלי התחלה או סוף, ותאפשר סוג של התגלות - שהכול נמצא מלכתחילה בתכנית הטבע, ושעצם המחשבה שאי פעם עזבנו את הטבע, היא מחשבה של נפרדות, נפרדות בינינו לבין הטבע. זאת כמובן, לא בא לצמצם את החשיבות הגדולה לסביבה של אור, אדמה ומים נקיים, ואת חשיבות השטחים הפתוחים הנרחבים בערים הגדולות הנחוצים לנו כמו שריאות נחוצות לנו.

"מחשבת הטבע" היא כינוי קבלי לשלמות ולנצחיות, ולחשוב כמו הטבע מעניק הן תענוג בלתי פוסק שאביר האור רבי עקיבא כינה אותו "הכל לטובה", שכן הכל לפי תכנית הטבע, אבל לא מדובר רק בהרגשה אלא גם בהשגה רוחנית ולהפוך לאדם טוב שנותן וזורם כמו הטבע עצמו, בהרמוניה ולפי חוק האחד הפועל על הטבע. אביר האור, הרב המקובל מיכאל לייטמן תיאר את תופעת החזרה לטבע בימינו כמשויכת לאנשים שרוצים לצמצם עצמם לחוויה הגופנית של בעל חיים כדי לחוש את הטוב של הטבע. בדרגת החי האדם ירגיש לדבריו נוח וטוב מבחינה גופנית ופסיכולוגית, אך זו תהיה רק אשליה שכן האגו שלו ימשיך לגדול כי הוא יחוש את חייו בכך ש"טוב לי בחיים" ולא ישתוקק בהכרח להשתחרר מכל המוגבלויות של המציאות הארצית ותודעתו תעפיל את שדה מידע כולל ונצחי. דרך הקבלה כמובן מציגה תפיסה מטה-פיסית בלי תמיכה מדעית, אך עיקר הפואנטה היא שהבחירה בסביבת המקום והזמן כמו הבחירה בטבע או בעיר היא בחירה ארצית, ו"הטבע" מוצג כדבר גשמי, להבדיל מהראייה של "הטבע" כמחשבה - מחשבה על אחדות ושלמות ונצחיות, שהאדם שחושב כך משיג ונהנה ומאציל את השלמות של הטבע בכל מקום בו הוא נמצא. לכן חזרה אל הטבע היא למעשה לא תהליך גשמי של מעבר דירה אל הכפר, אלא קיום חוק הטבע האחד שהינו הרמוניה בכל מקום בו אתה נמצא, זהו תהליך רוחני. באשר הינך טוב ש"תחזור אל הטבע" כלומר אל טבע טוב הלב.

יש סיפור על נזירה בודהיסטית שהעבירה את השנים הראשונות לנזירותה בנפאל, וזו הייתה תקופה נפלאה של מדיטציות ויוגה בטבע. יום אחד קרא לה אב-המנזר וסיפר לה שהוא שולח אותה ללמד שנה אחת במרכז לימוד בודהיסטי במרכז רומא. המעבר היה קשה לה מאד והיה עליה להתמודד עם נזיר איטלקי שלא התאים לציפיותיה וזו הייתה שנה מלאה מתח וכעס. כשחזרה למנזר בטבע היא שוחחה עם אב-המנזר הנפאלי על הגג מול השקיעה. הוא שאל "מי המורה הגדול יותר שלך - בודהה או הנזיר האיטלקי?". והיא ענתה "בודהה, כמובן". אב המנזר תיקן אותה: "הנזיר האיטלקי הוא המורה שלך. בזמן שהיית כאן והכל היה שלו ובטוח, לא יכולת להיות מודעת לזרעי הכעס הטמונים בתוכך; לפוטנציאל שלך, לכעוס במצבים מסוימים. הנזיר האיטלקי לחץ לך על הכפתורים, וגילה לך את הרגשות השליליים. עכשיו את רואה דברים חדשים, שעליהם את צריכה לעבוד". זה משל פשוט שבא להסביר את חשיבות שתי ההזדמנויות הגדולות שבפנינו - הפשטות של המדיטציה והטבע כחיבור ותפילה וגם פיתוח פנימיות שלוה ושקטה ללא כעס מאכל, ומצד שני את ההזדמנות הגדולה של חשיפה לאנשים ולאירועים שלוחצים לנו על כפתורים פנימיים ויכולים לגרום לנו כעס וטינה ואת המתנה הגדולה של יצירת שקט בעין הסערה שהם מביאים איתם. כמילותיו של אביר האור בודהה שציווה עלינו כך: "חייה בבריאות בין הנגועים בחולי, חייה בשלווה בין חסרי המנוח". בודהה בפירוש לא ראה את ההתנתקות מהבלי העולם כהזדמנות אלא דווקא יצירת מרחב שבו אנחנו יכולים להתמודד עם כעס ותסכול כמתנה.

התפתחות פנימית או רוחנית היא היכרות עם עצמנו. והיא מתומצתת בשלוש מילים ע"י אביר האור הפילוסוף הגאון סוקרטס: "דע את עצמך" - כלומר דע את החסמים הפנימיים שלך לחירות. היא לפתח חמלה, כנות, שירות, שמחה, תשוקה, יצירתיות, וזאת במקום להתבצר בעצמך באנוכיות ולהנציח סבל.

לרוב נראה שמאבקים חברתיים מתעלמים מגורמים פנימיים שיצרו את המצב החברתי. מאידך, הדרך לשינוי פנימי של מרבית סדנאות העידן החדש מובילה להתחמקות מהתמודדות עם הסבל סביבנו. יש מתפללים שחיים במערה ומקדישים את המדיטציה שלהם לביטול הסבל של היצורים החיים, וכאלו שמתפללים בישיבה ובחדר, אך לא עושים דבר וחצי דבר להפוך תפילותיהם למציאות. לעומתם יש כאלו שנאבקים נגד אבטלה או למען שלום העולם אך יכולים להיות עיוורים להתנשאות או לגאווה או לאלימות העצורות בתוכם.

הטבע האמיתי שלנו הוא האהבה ואנו יצורים של שיתוף פעולה באופן טבעי. כשאנחנו חיים בתחרות מתמדת, בבריחה מסיפוק לסיפוק, בהימנעות מהתמודדות עם המציאות כפי שהיא, הרי שאנחנו הולכים נגד טבענו. קשה עד בלתי אפשרי להגיע לשלווה ולשמחה פנימית כאשר אנו מנסים להתאים את קצב המירוץ היומיומי שלנו לרמת צריכה שמונחלת לנו השכם וערב - צריכה של חפצים, צריכה של תקשורת, צריכה של מידע.

ניסיון לשבור את שיטת המירוץ בלי לשבור מחסומים פנימיים תתקע אותנו במאבק חזיתי חיצוני בלי שורשים בפנימיות, וכל דבר שאין לו שורשים פשוט לא יחיה לאורך זמן. יש לאמץ דרך רוחנית. בדרך רוחנית לא מדובר על דת אלא על ערכים. שלוה אינה בודהיזם, אלוהים אינו יהדות, ושמחה אינה רבי נחמן. עקרונות רוחניים שייצרו עולם חדש שבלעדיהם לא נגיע ליכולת לשנות את פני החברה.

חמישה עקרונות כאלו אנחנו מציעים כשיטה אוניברסאלית אנושית לתרגול בגישה ובפרקטיקה:

1. תפילה אישית או מדיטציה - לפנות כמה דקות ביום, אפילו מספר פעמים ביום לשקט. בלי טלוויזיה, בלי פטפוט, פשוט שקט. בכל טכניקה שתהיה, אפילו ישיבה או שכיבה בעיניים פתוחות או עצומות. בריכוז ובהעמקת נשימה. מדיטציה חיונית להתפתחות רוחנית, ומאפשרת כניסה פנימה ועצירת הסחף של החיכוך המתמיד עם הסביבה שכל הזמן קורא לפעילות. זה בריא, זה מחבר, זה כיף.
2. הודה - להקדיש דקה או שתיים כל ערב ובוקר להודות על מה שיש, לברך על היום הזה, על הרגע הזה, על שהתעוררת בבוקר ליום חדש, על אנשים, על עצים, על השמש, על כל הטוב הזה. להודות על הגוף הבריא ועל הנפש הצלולה. להודות על דברים שזורמים ושעובדים בחיים שלי, להודות על אתגרים והזדמנויות לגדול. להרבות בהודיה, והיא כבר תשנה אותך מהיסוד כמו הייתה המורה הגדולה ביותר שלך. תודה.
3. חמלה - להתבונן מסביב על בני אדם, מספיק לשבת ברחוב ולהתבונן במישהו אחר ולחשוב על חייו, לראות את התשוקה שחסרה, לראות לפעמים את המתח או את הבדידות, ולהבין כמה יש לי ואת כל מה שאני יכול להעניק. אפשר להקדיש מחשבה לסבל, בין אם סובלים מתוך מצוקה חברתית כמו רעב או סביבתית כמו אסון טבע, או שמה סובלים פסיכולוגית מבדידות ומדיכאון, או לסבל של בעלי חיים שנטבחים בהמוניהם ומצוקתם וסבלם לא נראים לעין. מספיק להפנות את תשומת הלב לאחר והוא יעורר את החמלה. לב תמיד אוהב.
4. פשטות - הסיבות העיקריות לסבל הן תאוה וחמדנות, מאחר והן מובילות אותנו בחיפוש תמידי אחר דברים חדשים, במקום להכיר במה שיש ולהודות עליו. רצונות הם אינסופיים, ומימושם לא מביא סיפוק. חברה שבה מעודדים אושר חומרי, ויוצרים כל הזמן צרכים חדשים שיש לספק - תכיל בתוכה אנשים מתוסכלים ואומללים. ההצעה היא לצרוך פחות, ולהפסיק לחלום על בגדי מעצבים או מכונית פאר, או כל שיפור חומרי, וללמוד לקבל את המקום שבו אני נמצא כעת. איזהו עשיר השמח בחלקו. יש לנו המון, יותר ממה שאנחנו צריכים בדרך כלל, כי מה שאנחנו באמת צריכים זה אחד את השני.
5. שירות - להתרכז במה שאני יכול לתת לאנשים שסביבי כדי לשרת אותם ואת טובתם באופן ישיר וגם לחשוב על תרומתי לעולם ועל המורשת שלנו כמין אנושי ואני בתוכו. להיות בשביל האחר זה סוד האושר הנצחי.

"קדושים תהיו כי קדוש אני" - ויקרא יט

המונח HOLY (קדוש) מכיר בכך שקדושה נמצאת בכל דבר אם מבינים שאלוהים נמצא בכל דבר, וכל דבר הוא העתק מושלם של התמונה המקורית. כל תא הוא דגם קטן של השלם. אם נשבור שלם לחלקים נמצא, בכל חלק וחלק, את ההעתק המושלם של התמונה המקורית.

המלה האנגלית WHOLE משמעותה כולל, שלם, או מכיל בתוכו הכול. ההוליים, בנוסף, הוא מזכיר את המילה HOLY קדוש. המילה הוליים נטבעה ע"י ראש ממשלת דרום אפריקה יאן סמאטס שהיה ליברל אינטלקטואל שהיה נגד העבדות וחוקי ההפרדה, ואחד מראשי הממשלה היותר נאורים והוא גם תמך בשלום עולמי ובהקמת מדינת ישראל, ולכן יש בת"א (שדרות סמאטס ליד יהודה מבין), ירושלים ובאר שבע רחובות על שמו, וגם הקיבוץ רמת יוחנן הוא על שמו. ב1971 במאמר בו הוא מגדיר הוליים כ"נטייה בטבע ליצור שלם שהינו גדול מסכום חלקיו על ידי אבולוציה יצירתית" (זו גם ההגדרה של מילון אוקספורד עד היום). הרעיון היה חדש כי עד אז הייתה מלחמה (עקובה מדם) בין רעיון הבריאתנות של הסיפור המקראי לבין רעיון האבולוציה של דרווין. ואילו הגישה ההוליסטית אמרה: חברים למה לריב? מי אמר שזה או זה או זה? זה אולי שניהם? אבולוציה יצירתית.

צורת המחשבה ההוליסטית אינה התייחסות לבריאות וחולי בלבד, אלא גישה לחיים. משתמשים בתפיסה ההוליסטית במדעים, באקולוגיה, בפסיכולוגיה, בתיאולוגיה, בנירולוגיה, בארכיטקטורה, בחינוך וכמובן ברפואה. במדעי המדינה פחות משתמשים בה והגיע הזמן.

הוליקרטיה היא שלטון הוליסטי המבוסס על תודעת קדושה. קדושת החיים, קדושת השלם. זו צורת חשיבה המבססת מנגנונים כלכליים-חברתיים על בסיס קדושה. גם יחסי האדם וסביבתו יבוססו על עקרונות כאלו.

אבירי אור מפריחים שיטה חדשה - כלכלת קודש

כלכלת קודש זו כלכלה שמבוססת על הודיה עמוקה, שהחיים הם מתנה. לא שילמנו על שום דבר מהדברים הללו שממש גורמים לנו לחיות והופכים את החיים לטובים, לא שילמנו על האוויר, על הלידה, על היכולת לנשום, על האדמה שמספקת לנו אוכל, לא שילמנו על השמש. אם לא שילמנו על כל אלו הרי שהחיים הם מתנה, מצב של חסד.

אם אתה מבין שקיבלת מתנה אז התגובה המיידית היא הכרת תודה, והיא מתבטאת רק בדבר אחד - התשוקה לתת! להמשיך להזרים את המתנה. זו חווית קודש.

בכלכלה כזו המאבק של כוחות השוק נפסק, התחרות של כולם בכולם נפסקת. בחברת קודש אם יש לך יותר ממה שאתה צריך אז אתה נותן אותו למישהו אחר שצריך אותו, וזה מעניק בטחון, כי אם אתה בונה בניין על יסודות ההודיה הרי שלאנשים יהיה אכפת ממך וידאגו לך גם אילו אתה זה שתצטרך.

אם אין נתינה אין אחווה, ואנשים מתגעגעים לאחווה, אבל היא לא אפשרית במציאות שיצרנו. כיום הכלכלה והחברה מלמדות אותנו ש"לתת" זה לזה אומר שיהיה לנו פחות, ומחנכות למכור ולקנות זה מזה. כלכלה שמבוססת על רעיון ההודיה היא פשוט כלכלה שמעוגנת באמת. היא דורשת מכניזם שונה מאד לייצור כסף ולהזרמתו, היא כוללת את שיתוף המשאבים, את שיתוף דיבידנד הצמיחה, את שיתוף אוצרות הטבע ואת שיתוף המורשת התרבותית.

אז מה יחולל את ההכרעה?

בפשטות, המערכת הפיננסית פועלת פחות ופחות ביעילות ואנחנו עדים למשברים כלכליים גלובליים, וצמיחה ניתנת להשגה במחיר יקר יותר ויותר, ואפילו מאמצינו הגדולים להגביר קצב לא יכולים לגרום למערכת תאוות הבצע להיות מסופקת, כמה שנמהר לייצר ולצרוך עדיין הכלכלה לא תעמוד בקצב של המערכת, וזה יוצר מתח וסבל ויוקר מחיה, ואנשים לא יכולים לעמוד בזה יותר. גם אלו שלמעלה בצמרת לא מאושרים, הסיסטם לא עובד גם להם. אנחנו עדים לרגעי משבר, ומאחוריהם יש בחירה - האם אנחנו מוותרים על המשחק הנוכחי או נצמדים אליו אפילו יותר? זה תכלס בידינו לקבוע מתי נקודת ההתעוררות הזו תתרחש.

אם אבירי האור יעמדו איתן זה לצד זה ככוח אנושי גדול במדינה אחת, ובמקום לדרוש פשוט יפסיקו לשחק את המשחק הישן זה יפריח את זרעי כלכלת הקודש. לא מדובר רק שינוי כלכלי אלא על **אתחול של הערכים האנושיים**. איפה שיש אהבה, האור כבר מצטרף. איפה שאין חמדנות, אין מאבק, וכולם יוצאים לחופשי.

המקובל אביר האור בעל הסולם הציע שיטה חברתית-כלכלית במאמרו "הדור האחרון" ב1940 שידועה כ: **"תן כפי יכולתך, קבל כפי צורךך"** - לפיה אם ייוצר מצב שבו אנשים ידעו לצרוך רק כפי מידת צורכיהם ויתנו כפי מידת יכולתם, נגיע לשלב של חברה מתוקנת, שלב של גאולה. זו תפיסה מהפכנית אוטופית. זה לא שהאדם ייתן פחות, אלא שהוא יהיה במצב בו ירצה לתת לחברה את המירב שביכולתו לתת, ובזה יראה את הצלחתו האישית, בכך שהוא נותן מכל הלב. האדם בחברה כזו - הנתינה תהיה עבורו רווח, הוא חי בהתאם לחוק האחד שהוא "ואהבת לרעך כמוך" ומשפט זה הינו הכלל הגדול. מצד שני אנשים ינצלו את שברשותם לטובת חברים ולא לקחת מהם, ולכן יצמצמו את עצמם עד לדרגת הנחיצות, שהיא שונה מאחד לאחר. גישה זאת לא מצמצמת את השפע, רק שכרגע השפע לא פועל לטובת העולם כי הוא יוצר יותר פערים ומרחק בין לבבות האנשים, כי אנשים רק רוצים להשיג עוד ועוד ולא לתת ובכך לא יודעים בפנימיותם שפע ורווחה, או במילים אחרות - אדם לא רואה שכרו בעמלו. האדם חייב לעבור תיקון כזה ברמה האישית ועד אז לא נוכל לבנות חברה צודקת. שיטה קבלית זו היא לכל דבר ועניין היא הצעה לסדר היום הכלכלי בחברה ההוליקרטית. זה אולי מזכיר קומוניזם, אך הגישה הקומוניסטית הדגישה את עניין השוויון והזהות המוחלטת של כל הפרטים, וכאן הדגש הוא על היבט הנתינה, והיא אינדיבידואלית לכל אחד ואחת לפי יכולתו.

לא שינויים בחינוך, לא טכנולוגיה, לא תרבות, לא מחאה כלכלית - דבר לא יועיל אם לא נהיה מחוברים לחוק האחד. חסרון הרוח בחיים היא שמביאה את העולם כולו לאלימות, ניצול ושחיתות.

זה הזמן לחשבון נפש, ולהתגבר על הרע בטוב.

כשנחיה "ואהבת לרעך כמוך" אז איש בעולם לא יזיק לרעהו, יבוא שלום בתוכנו ובינינו.

בעוד שיש ספרות רחבה וענפה שמהווה מקורות השראה למהפכה של אהבה, מומלץ להקשיב בעיקר ללב.
זו רשימה מצומצמת ביותר של מקורות השראה.
הם מספיקים. אין צורך ביותר.
למרות שאפשר כמובן לצאת למסע אינטלקטואלי כל החיים, וחיים שלמים לא יספיקו.

כל המקורות המומלצים הינם מוצגים בחינם ברשת האינטרנט:

*** (הוצאת פרטית של סלון מזל) התעוררות לפעולה ישירה - רוני ערמון

<http://www.meshanim.com/articles/articlechange.htm>

*** מגדל בבל הקומה האחרונה - ד"ר ארווין לאסלו והרב מיכאל לייטמן

<http://www.kab.co.il/heb/content/view/frame/41299?/heb/content/view/full/41299&main>

*** The Ascent of Humanity /Charles Eisenstein

http://www.panentheia.com/downloads/aoh_text.pdf

*** STEPS TO AN ECOLOGY OF MIND: COLLECTED ESSAYS IN ANTHROPOLOGY, PSYCHIATRY, EVOLUTION,
AND EPISTEMOLOGY / Gregory Bateson

<http://www6.ufrgs.br/horizon/files/teoria2/bateson.pdf>

*** Thrive - The 12 sectors

http://www.thrivemovement.com/the_12_sectors